

KOMMUNISTISK POLITIK

MED RYGGEN MOD MUREN: IRAKS FOLK KÆMPER

Nr. 8

7. årg.

2003

**12. april -
25. april**

Støttepris 12 kr.

TEMA: IRAKS FOLK KÆMPER

Besætterne s. 2 ● Den 4. Verdenskrig s. 3 ●

Bush's, Blairs og Foghs krig s. 4 ● Blod på hænderne s. 6 ●

Verdens arbejdere mod krig s.7 ● Danske arbejdere mod krig s.8●

Novos nye løftebrud s. 9 ● 1 år efter: Bagdad et nyt Jenin? s. 10 ●

Thomas Koppel: Rin del Angelitos s. 12 ● Iraks folk kæmper s. 14●

Iraks Patriotiske Koalition s. 16● Den irakiske modstand må støttes s. 17 ●

De fik ham sgu til sidst s. 20 ● Debat s. 22● Hvem betaler - hvem får profit? s. 24

Besætterne

KOMMUNISTISK POLITIK

De kalder sig en 'koalition' – de fire aktivt krigsførende lande, der har angrebet Irak og på en lille måned i kraft af totaloverlegenhed i luften fra stor højde har smadret en stor del af infrastrukturen i landet, sat byer i flammer og udsat den irakiske hær for et mere intensivt bombardement end nogen anden hær nogensinde er blevet udsat for. De er systematisk gået efter at udslette Baath-partiets kadrer og myrde regimets topfigurer. De har skudt journalister og bombet TV-kanaler, som ikke rapporterede som Pentagon ville have det. De har tvunget det russiske diplomatiske korps ud af Bagdad og beskudt det på vejen ud (som kineserne fik en hilsen med i Beograd, da man beskød ambassaden). Og alle civile, der har stået i vejen, børn, kvinder, gamle, er blevet ryddet væk – mens grænsen for 'collateral damage' samtidig er blevet udvidet. Nogle boligejendomme i et civilt område, hvor der lå en restaurant, som man mente Saddam Hussein besøgte, blev forvandlet til et 20 meter dybt krater i jorden, da man slap nogle af verdens største bomber løs på dem. Saddam blev ikke ramt. Alle der var der gjorde. En enkelt granat mod hotel Palestine, der huser nogle af de tilbageværende journalister i Bagdad, som ikke er akkrediteret invasionsstyrkerne, fik lige en amerikansk granat.

Den amerikansk-britiske hær er gået fra krigsforbrydelse til krigsforbrydelse. Den har terroriseret og udsultet befolkningen i de byer, der gik til modstand, til overgivelse. Den har brugt ulovlige våben: klyngebomber, kemiske bomber, DU-bomber. Den har forklædt specialstyrker som civile irakere og ladet sine agenter og femtekolonnefolk husere. Gennem sin kontrol med medierne har den beskyldt fjenden for at gøre alt det, den selv gør.

Den amerikanske besættelsesarmé er et kapitel for sig selv: en professionel morderhær, bestående af fattige amerikanere, der for at slippe for arbejdsløshed og kunne få en uddannelse ikke har set anden udvej end at melde sig til imperialistisk rakkertjeneste. Det samme gælder for et stort antal soldater, der ikke er amerikanske statsborgere (mere end 31.000), fortrinsvis latinamerikanere, der er blevet lovet hurtigt at kunne blive det, hvis de ville indrulleres til at dræbe for USA. Derudover er der selvfølgelig lejetropper – eksilirakere, kur-

dere og hvad USA ellers har kunnet skrabe sammen.

Besættelsestropperne har brugt masseødelæggelsesvåben men de har ikke fundet nogen. Der er heller ikke blevet brugt masseødelæggelsesvåben imod dem. Hele påskuddet for krigen var ikke andet end én stor løgn.

Fra dag 1 fremstillede medierne besættelsesstyrkerne som befriere, der blev modtaget med åbne arme. Præfabrikerede historier og billeder viste irakiske soldater, der overgav sig i stort tal, og civile, der begejstret hilste bombemændene. Den intense modstand i de irakiske byer dementerede løgnen for en periode. Efter erobringen er det nemt nok at vise 'glade', sultne, tørstige, udbombede og skræmte mennesker, der hilser madforsyningerne – og spytter efter dem uden for synsvidde.

De fire besættelsesmagter: USA, UK, Australien og Danmark står forrest i køen, når rovet fra røverkrigen skal fordeles. Selvfølgelig vil USA sætte sig på broderparten, UK for lillebrors andel – og Australien og Danmark krummerne.

Den femte besættelsesmagt Israel er ikke fysisk tilstede: Det er den der jubler allermest over byttet.

En ulovlig krig er ved at blive forvandlet til en illegal besættelse. Som antikrigsinitiativet Stop Terrorkrigen skriver i en udtalelse:

"USA og de få lande i krigskoalitionen planlægger en besættelse af Irak. Vi understreger, at en sådan besættelse som resultat af en krig, som strider mod folkeretten og FNs charter, er en ulovlig besættelse - uanset om den kommer til at foregå under USA's banner eller i FNs Sikkerhedsråds navn. Det sidste vil ikke gøre den legitim - men i stedet yderligere uddybe den krise, som FN står i."

Den 9. april 1940 blev Danmark besat af Nazityskland. Den 9. april 2003 var Danmark blevet en besættelsesmagt – en lille ulv blandt verdens største.

Vi er helt enige, når Stop Terrorkrigen konstaterer:

"Antikrigsbevægelserne verden over kræver derfor: Stop for krigen, tilbagetrækning af alle amerikanske, britiske og andre udenlandske tropper fra Irak og regionen - og at krigsmagerne drages til ansvar for deres handlinger."

Redaktionen den 8. april 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 18. april 2003

Den 4. verdenskrig

Den tidligere CIA-direktør James Woolsey fortalte ifølge CNN i sidste uge en gruppe universitetsstuderende, at USA har indledt den 4. verdenskrig. Det 20 århundrede rummede de tre første: nemlig 1. verdenskrig (1914-18), 2. verdenskrig (1939-45) og 'Den kolde krig' (som Woolsey regner som den 3. verdenskrig) fra 1945 til 1990.

Den nuværende verdenskrig indledtes med angrebet på Afghanistan under påskud af 'krig mod terror', og Woolsey konstaterede, at USA planlægger en langvarig krig:

"Jeg tror, at denne fjerde verdenskrig vil vare betydeligt længere end den første og anden verdenskrig gjorde. Forhåbentlig ikke så længe som Den kolde krigs mere end fire årtier".

Dermed leverede Woolsey endnu en bekræftelse på at den amerikansk-israelske 'krig mod terror', som har fået sin militærdoktrin i Bush-doktrinen fra sidste år (den, der 'giver USA lov' til at angribe hvem som helst hvor som helst uden at der foreligger en trussel mod USA – og som forbeholder sig ret til at anvende atomvåben), er en konkret plan for amerikansk verdensherredømme.

De første elementer i den blev udarbejdet allerede under den første Bush i forbindelse med 'murens fald' og etableringen af, hvad der dengang kaldtes 'Den ny verdensorden' under amerikansk førerskab. Den første Golf-krig var i realiteten et produkt heraf. Mange af mændene fra dengang indtager nu nøgleposter i den nuværende Bush-administration, og de arbejdede i Clinton-perioden videre med at udforme deres projekt, som i 98 blev lanceret som 'Project for the New American Century' (PNAC), af folk som Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld, Richard Cheney, Richard Perle og guvernør Jeb Bush sammen med en række andre politikere, reaktionære militærfolk, intellektuelle, journalister og meningsdannere, mange af dem med nær tilknytning til Israel og den israelske

højrefløj.

I en bog med titlen *'Present Dangers: Crisis and Opportunity in America's Foreign and Defense Policy'*, en antologi af høge-essays, udgivet af PNAC-stifterne William Kristol og Robert Kagan fra 2000, oprulles hele den drejebog, som Bush-administrationen føler, og som fik sit udslag i hans militærdoktrin – og i krigen mod Irak.

Det indledende kapitel af Kristol og Kagan hedder simpelthen 'Regime Change' og peger specielt på at USA skal skabe nye regimer i Irak, Iran, Nordkorea og Kina. For at sikre ameri-

kansk dominans i det 21. århundrede må USA 'intervenere i udlandet, selv hvis vi ikke kan bevise, at USA's vitale interesser i snæver forstand står på spil.'

Altså: Krig uanset hvad – og under et hvilket som helst opdigtet påskud. Vanskelighederne ved at finde et sådant for aggressionen mod Irak understreger, at angrebet var forudplanlagt som led i en strategisk plan for amerikansk verdensherredømme (og en konkret plan for olierøveri) og ikke en reaktion på en reel trussel.

En vis Elliott Abrams advokerer i sit kapitel kraftigt for at en forebyggende krig mod Saddam Hussein. Han er nu seniordirektør i det Nationale Sikkerhedsråd for demokrati, menneskeret-tigheder og internationale operationer. Han skriver også: *"Styrkelse af vor store allierede i regionen, Israel, bør være grundlaget for amerikansk*

mellemøsten politik, og vi bør ikke til-lade etableringen af en palæstinensisk stat, der ikke eksplicit hævder amerikansk politik i regionen".

Det er alt sammen i dag officiel amerikansk politik – og er i færd med at blive udført. For den danske anti-krigsbevægelse er det af grundlæggende betydning, at den forstår, hvad den egentlig er oppe imod – og ikke mindst forstår den amerikansk-israelske alliances grundlæggende betydning for hele situationen i Mellemøsten.

Ex-CIA Woolsey udlægger teksten således for sine studenter: Den ny verdenskrig retter sig for øjeblikket mod tre fjender - Irans religiøse herskere, 'fascisterne' i Irak og Syrien og islamiske ekstremister som Al Qaeda.

"Når vi bevæger os hen mod et nyt Mellemøsten i de næste år, og de kommende årtier, tror jeg ... vil vi gøre en masse folk meget nervøse," sagde han.

Med særlig adresse til den ægyptiske præsident Hosni Mubarak og den saudiske kongefamilie sagde han: *"Vi vil se jer nervøse. Vi vil have at I skal forstå, at dette land og dets allierede nu, for fjerde gang på hundrede år, er på march og at vi står side om side med dem, som I – Mubarak'erne, den saudiske kongefamilie – frygter mest. Vi står sammen med jeres eget folk."*

Afghanistan og Irak er blot begyndelsen. Mellemøstens fuldstændige omformning efter amerikansk-israelsk design blot det næste større træk. Her er man parat til også at ofre gamle, trofaste allierede, som er blevet miskrediterede – for at bringe nye lakajer på banen i et helt nyt atlas over regionen. Og samtidig, som parallelle eller efterfølgende skridt, er Nordkorea, Kina – hele Asien – og for den sags skyld Latinamerika og alle andre kontinenter er med på det amerikanske skakbræt i den fjerde verdenskrig for at virkeliggøre det 21. århundrede som et amerikansk projekt.

Hitlers drøm iklædt stars&stripes.

Bushs, Blairs og Foghs krig skal stoppe øjeblikkelig

Af Dorte Grenaa

Tale ved menneskekæden den 5. april 2003 i København på vegne af 'Ingen krig mod Irak'.

Danmark er i krig. Danmark deltager og er medskyldig i en ulovlig, brutal og bestialsk krig. Den 21. marts 2003 vil for altid stå som en sort dag. Den dag, hvor Fogh-regeringen indskrev sig som krigsforbryderregering. Den dag, hvor et lille snævert flertal i Folketinget demonstrerede, at de sætter følgagtighed over for USA's olie- og magtinteresser over deres egen befolknings interesser. Den dag, hvor regeringen valgte side og satte danske soldater og militær under en fremmed magts kommando - nemlig USA's.

Den dag fik Fogh-regeringen blod på hænderne.

En skammens, en sorgens, en vredens dag.

Regeringen løj, da den kuppede Danmark i krig. Det er ikke en befrielseskrig. Det er det modsatte. Bushs, Blairs og Foghs krig strider mod folkeretten. Den strider mod FN's Charter.

Vi fordømmer krigen som kriminel. Vi kræver øjeblikkeligt stop for krigen og stop for dansk krigsdeltagelse.

Træk aggressions- og besættelsestropperne ud! Nej til besættelse af Irak!

Alle Iraks døde og lemlæstede er ofre for krigsforbrydere. Civile, soldater. Landets ødelæggelse er en forbrydelse. Og krigsforbryderne skal stilles

til ansvar. Det gælder også de danske politikere, der ulovligt sendte Danmark i krig.

USA og Storbritannien - militært kun bakket op af Australien og Danmark - vælter dag og nat deres krydsermissiler, præcisionsbomber og klyngebomber ned over Bagdad og andre irakiske byer. Præcisionsbomber, der rammer hospitaler, markedspladser og civile.

Det siges, at den irakiske regering bruger beskudte tricks såsom at placere den irakiske befolkning i de irakiske byer og irakere i beboelsesejendomme. Hvor skulle de ellers være? De bor der. Det er deres land, byer og marker, familier og børn, der i disse uger og timer udsættes for en invasion af verdens største militærmagt og krigens vanvid.

Allerede nu er der kastet flere bomber end under hele den første Golfkrig. Mere end tusind civile er døde af bomber og under kamphandlinger. Tusindvis er sårede. Men de fleste civile døde bliver ikke bombedræbt. De dør som følge af sygdomme, mangel på mad og vand. Irak er allerede en humanitær katastrofe.

De forbryderiske klyngebomber er ikke de eneste ulovlige våben, USA bruger. De smider også DU-bomber,

bomber med forarmet uran, som ikke nedbrydes. De var årsag til Golfsyndromet og til talløse misdannelser og en katastrofe for miljøet. Nu kastes de igen.

USA vil ikke bringe fred og demokrati i Irak. Blev der demokrati og fred i Afghanistan? Der blev indsat en amerikansk lakaj, og der blev kaos og permanent ustabilitet.

Blair lover at være garant for, at USA ikke egenrådigt vil omdanne Irak til en marionetstat.

Fogh lover, at han vil bygge bro og lade FN være besættelsesmagten, der skal sikre USA's og EU's fremtidige interesser i Irak.

Men USA vil have hovedrollen for sig selv og har ikke brug for FN som andet end et gummistempel til godkendelse af sine ulovligheder. De vil have broderparten af krigsbyttet og vil fra Irak gå videre med deres planer for verdens nyordning.

I denne uge har Bush-regeringen sendt et kommuniké til den israelske regering, hvor den forsikrer, at USA kæmper for at neutralisere Iraks trussel mod Israel. Og efter denne krig - hedder det - vil USA "afregne med" andre radikale regimer i regionen. Denne krig afsluttes ikke med Irak. Nu er man gået i gang med at indrette hele Mellemøst-

Foran den amerikanske ambassade

Ved Lille Triangel

ten efter amerikansk og israelsk design. Besættelsen af Palæstina og Irak er begyndelsen.

“Ingen krig mod Irak” har hele tiden taget og tager afstand fra Saddams styre og er alligevel hver gang blevet kritiseret for ikke at gøre det. Først den dag, vi stoppede vores modstand mod krig, ville denne kritik forstumme.

Det er en kendsgerning, at det irakiske folk ikke har modtaget de ny kolonimagters hære som befriere. Det kæmper mod besættelsesmagten. Først sagde man, at irakerne ville rejse sig mod Saddam. Det skete ikke. Nu påstår man, at det er af frygt for Saddam, at irakerne slås. Det er en ny løgn: Irakerne slås mod imperialistisk besættelse. De slås for deres land. For deres selvstændighed. Over hele Mellemøsten har der rejst sig en storm af vrede mod USA og UK og de reaktionære regimer, der er allierede med USA.

Lige nu er hundredtusindvis af modstandere af krigen rundt om i verden samlet for at vise protesten i deres by, i deres land. I går - i dag - i morgen. På næste lørdag den 12. april er der igen global aktionsdag som den 15. februar og den 15. marts, og den starter i Danmark her ved ambassaden kl. 12.

Så mange millioner af mennesker er gået på gaderne, at ingen længere kan tælle dem. Ligesom vi her i dag vil danne en menneskekæde rundt om den amerikanske og engelske ambassade er bølge efter bølge, kæde efter kæde af protester, demonstrationer, blokader af militærtransporter, undervisnings-

standsninger og strejker skyllet gennem verden.

Den største globale antikrigsbevægelse nogensinde har sat sig igennem. Og hvert et led i kæden tæller - i de store kæmpedemo'er, i det små, den daglige fredsvagt, i bevægelsen mellem to hænder, der modtager og giver en løbeseddel mod krigen videre.

Nogle er forhindrede i deltage, mod deres vilje. Ved demonstrationen ved engelske militærbase Fylingdales i dag mangler fredsaktivisten Ulla Røder, som må følge den fra fængslet, efter hun ene kvinde uskadeliggjorde et engelsk bombefly med en hammer. I Ægypten blev over 100 krigsmodstandere arresteret i går, og 11 sidder forsat fængslet. I Athen er syv studerende fængslet efter onsdagens store studentestrejke i over 30 græske byer. I København sidder to maler-aktivister varetægtsfængslede. I Jemen er krigs-

modstandere blevet skudt af politiet.

Fordi vi er mennesker med hjerner og hjerter bøjer vi os ikke for overmagten, hverken krigen eller krigsherrerne, hvad enten de hedder Bush, Blair eller dødens købmænd som A.P. Møller. Vi holder fast ved vores demokratiske ret til at tænke, tale og handle og følge vores samvittighed. Derfor fortsætter protesterne over hele landet, derfor fortsætter der med at komme nye antikrigsgrupper til hver uge.

Vi er fortvivlede, føler os forrådt, vi er vrede, skamfulde over den danske krigsdeltagelse, men vi elsker livet, og vi mærker, hvordan energien og fremtiden gror og vokser sig stærkt i den bevægelsen, vi sammen er en del af og sammen skaber.

**Stop krigen nu.
Stop dansk krigsdeltagelse.
Nej til besættelse af Irak!**

Ved den Engelske ambassade

“Ho-Chi-Min stien” bag ambassaderne

Blod på hænderne - maling på gulvtæppet

*En håndgranat går an
i næven på en mand,
der ofrer sig for konge, gud og fædre-
land.
Men hvis en rød krabat
benytter en tomat
mod ordensmagten er det vold og
attentat*

Sådan skrev den gamle nationalskjald Halfdan Rasmussen i en af sine mere alvorlige sange: *Hvem øver vold?* fra tiden for en anden amerikansk aggressionskrig: Vietnamkrigen.

Det borgerlige Danmarks reaktion på de to Globale Rødders maleraktion i Folketinget to dage før Danmark var i krig viser, at intet har ændret sig. Nu bliver politiske aktivister varetægtsfængslet i længere perioder end voldsforbrydere eller voldtægtsmænd. Rune Eltard Sørensen og Lars Grenaa sidder stadig indespærret i Vestre Fængsel. 27 dages varetægtsfængsling er slut den 15. april – men det er endnu usikkert, om de løslades, eller der begæres forlænget fængsling eller retssagen (mod sædvane) indledes hurtigt. Politiet har afleveret anklageskriftet, men det er endnu ikke offentliggjort. De to aktivister vil sandsynligvis blive anklaget efter straffelovens par. 119 og 134a – samt blive præsenteret for en regning på over hundredtusinde kroner for et plettet gulvtæppe.

Par. 119 hører hjemme under 'Forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v.' (Kap. 14 i Straffeloven) og kan

give op til seks års fængsel. Den lyder sådan:

"Den, som med vold eller trussel om vold overfalder nogen, hvem det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv, under udførelsen af tjenesten eller hvervet eller i anledning af samme, eller som på lige måde søger at hindre en sådan person i at foretage en lovlig tjenestehandling eller at tvinge ham til at foretage en tjenestehandling, straffes med fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde."

Det hører til juraens gåder, at denne paragraf kan bringes i anvendelse: Der er ikke tale om 'vold eller trussel om vold', men om oversprøjtning med rød maling, symboliserende blod. Sådanne aktioner har en lang tradition: Da den engelske premierminister Edward Heath i 1972 i Bruxelles skulle skrive under på engelsk medlemskab af EU, kastede en demonstrant *rødt blæk* på ham. Det forsinkede den højtidelige ceremoni for en kort stund, mens Europa lo. De danske myndigheder, presse og politikere ler ikke, de skriger: 'Vold og attentat' og prøver at bilde befolkningen ind, at selve 'demokratiet' og 'folkestyret' er truet. De fleste danskere er nu sunde nok til at mene, at Fogh havde fortjent malingen. At det kun var et enkelt folketingsmedlem, der kunne forstå aktionen, siger mere om hele dette selvhøjtidelige foretagende end om aktionen og aktivisterne. Politikens tegneseriemager Strid uddelte på stedet en fredsmedalje til malermestrene.

ver søgt hindret 'i at foretage en lovlig tjenestehandling'. Fogh og Møller var på vej til at meddele verden, at de ville sende Danmark ud i en ULOVLIG krig, en krig i strid med folkeretten og FNs charter. Det kan næppe kaldes 'en lovlig tjenestehandling'. Det er et kriminelt forsæt. En stor del af Danmarks befolkning mener, at Fogh og Møller og det snævre folketingsflertal, der stemte for dansk krigsdeltagelse er hjemfaldne til en krigsforbryderdomstol – som en stor del af verden mener, at Bush og Blair er det. En borger i Roskilde har indgivet politianmeldelse mod de 61 folketingsmedlemmer, der stemte for krigen to dage efter at Fogh fik maling på hænderne. Nu er det blod – og uafvaskeligt.

Straffelovens Par 134a hører under kap. 15: 'Forbrydelser mod den offentlige orden og fred'. Den lyder sådan:

"Deltagere i slagsmål eller i anden grov forstyrrelse af ro og orden på offentligt sted straffes, såfremt de har handlet efter aftale eller flere i forening, med fængsel indtil 1 år og 6 måneder."

I juni sidste år blev strafferammen for bl.a. denne paragraf 134a sat op fra 6 mdr. til halvandet års fængsel. Det skete, som det hedder i begrundelsen, for at hæve 'strafferammerne for voldtægt, vold, samleje med barn under 15 år, uagtsomt manddrab, uagtsom betydelig legemsbeskadigelse, forsætlig fareforvoldelse, biltyveri, grov forstyrrelse af ro og orden, menneskesmugling og menneskehandel m.v. Baggrund: Efter regeringens opfattelse afspejlede det hidtidige strafniveau i sager om personfarlig kriminalitet ikke i tilstrækkelig grad den krænkelse af offeret, der finder sted.'

Nu er Fogh og Møller hverken under 15 år, døde eller kommet skade. Det er indlysende, at maleraktionen ikke var 'personfarlig' – andet end for Foghs og Møllers omdømme. Så det er højst mystisk, hvordan denne paragraf kan

Men prøv lige at læse hvad der står i par. 119: Den kan tages i anvendelse, hvis en person i offentlig tjeneste eller hverv (som en stats- og en udenrigsminister) bli-

Larmedemo ved Vestre Fængsel: Løslad Lars og Rune 29. marts

anvendes i sigtelsen. Da Danmark jo som bekendt ikke har politiske fanger, må man gøre politiske handlinger til ordinær kriminalitet: Det er voldtægt og rent biltyveri mod retsfølelsen.

Endelig vil man have erstatning for et bloddryppende – undskyld: malerplet – gulvtæppe. I stedet for at sende det til rens anskaffede man sig straks et nyt, og vil nu sende regningen til aktivisterne. Det er den omvendte verden. I virkeligheden burde de have et ekstraordinært konsulentonorar for at have afsløret hvor elendige folketings sikkerhedsforanstaltninger er, og hvor dårligt pengene til vagter og dyre sikkerhedskonsulenter har været givet ud. Omkring en halv million kr. ville nok være passende, til deling mellem malermestrene. Takket være dem er Fogh og Møller i dag langt sikrere mod attentatmænd og vold end før de fik maling og blod på sig.

Selvfølgelig skal Lars og Rune løslades. De burde slet ikke have været sat i fængsel. Selvfølgelig skal de frifindes, når sagen kommer for en domstol. Og selvfølgelig må antikrigsbevægelsen arbejde videre for, at Fogh og Møller bliver anklaget ved en krigsforbryderdomstol for meddelagtighed i masse-mord. Det er det sagen drejer sig om.

Der er oprettet en særlig kampagne-hjemmeside for Lars og Rune på www.stop-terrorkrigen.dk.

Økonomiske bidrag til juridisk assistance kan indsættes på konto Reg nr. 0978 4355143546

Breve og hilsener kan sendes til
Rune Eltard Sørensen
eller Lars Grenaa
Postbox 701
2450 København SV

Internationale faglige protester mod Irak-krigen

Verden over bliver de faglige protester mod aggressionen mod Irak stadig stærkere

I flere demonstrationer har fagforeninger benyttet lejligheden til at luften fanen. En række fagforeninger har opfordret medlemmerne til at deltage i demonstrationerne uden for arbejdstid. Trafikfunktionærernes Fagforening i København valgte på generalforsamlingen at udskyde mødet til fordel for en stor demonstration på Københavns Rådhusplads.

SiD's tidligere formand Hardy Hansen opfordrede inden krigens udbrud til strejker, hvis krigen blev effektueret. Opfordringen blev desværre totalt overhørt af de faglige ledere.

Forslaget er med krigens fortsatte nedslagtning af det irakiske folk og dets nation mere relevant end på noget andet tidspunkt. Fagbevægelsen kan og bør komme på banen med mere markante protester og aktioner. Fagbevægelsen er den vigtigste faktor, hvis fredsbevægelsen skal tilføres en ny dimension. Strejker, blokader og andre aktioner kan være det afgørende element, der tvinger VK og DF til at trække den danske krigsdeltagelse tilbage.

De faglige ledere på alle niveauer kan høste masser af inspiration fra arbejderklassen i andre lande. Som faglig leder i et krigsførende land har man ekstra forpligtelser til at tage disse initiativer alvorligt.

Kommunistisk Politik bringer her blot et lille udpluk af arbejderklassens protester i andre.

Flere fagforbund i **Grækenland** proklamerede landsdækkende generalstrejke i 24 timer den 2.april, hvilket ramte en række offentlige servicekontorer, postkontorer o.l., banker og inden- og udenrigsflyvningen.

Grækenlands største fagforbund opfordrede samme dag for anden gang siden krigens start til fire timers strejke.

På dagen forsamledes de strejkende med andre i store masseprotester over hele landet. I Athen gik demonstratio-

nerne til USA's ambassade - med mere end 100.000 deltagere.

Det store fagforbund i **Spanien** – CNT – har kaldt til 24 timers landsdækkende generalstrejke mod krigen. CNT opfordrer andre til at gå med, idet de fastslår, at arbejderklassen er hovedoffrene for krigen: ”De tvinger os til at slå mod andre arbejdere for at beskytte et lille privilegeret mindretals interesser.”

Fagforbundet Cobas i **Italien** opfordrede til landsdækkende generalstrejke den 2.april. Formanden for Cobas, Piero Bernocchi, udtalte i den forbindelse:

”Vi ønskede en europæisk strejke mod krigen, men EFS (EU's LO, red.) trak sig hurtigt tilbage, efter at de først havde givet nogle positive signaler.”

Arbejderdemonstrationerne fandt sted i 15 af landets største byer. I Rom vandrede man til den britiske ambassade for derefter at slutte ved USA's.

Tusinder af arbejdere i **Cypern** nedlagde arbejdet i en halv time i krigsprotest. Det ramte fabrikker, børsen, banker, skoler og offentlige kontorer. Sammen med studenter demonstrerede man foran den amerikanske ambassade.

Der har i alle de tre andre krigsførende lande – **USA, Storbritannien og Australien** - været strejker, aktioner, blokader af transport af krigsmateriel. I Australien har regeringen nægtet forhandlinger om lønstigninger til de mindste lønnede med henvisning til krigsudgifterne.

Listen over faglige protester verden over er der simpelthen ikke plads til her, men der eksisterer ikke et kontinent, hvor der ikke er blevet protesteret og aktioneret.

Der er med andre ord masser af inspiration til fagligt aktive i Danmark til at vise foragt for den afskyelige, uretfærdige og ulovlige krig, som Fogh har rodet Danmark ind i.

-gri

Fagligt Netværk – Mod Krig

**Stop Bush, Blair og Fogh!
Stop besættelsen af Irak!
Nej til dansk krigsdeltagelse!**

**Frem mod en landsdækkende
aktionsdag for alle danske
arbejdere!**

**USA's forbryderiske olie-krig,
som Danmark er en del af,
møder global modstand.**

USA's krig for diktat og verdensherredømme har mødt den største samlede antikrigsmanifestation nogensinde også i Danmark. Antikrigsdemonstrationerne lørdagen op til krigen - på aftenen efter krigsudbruddet og op til weekenden lige efter - fik ti tusinder og atter titusinder på gaden ikke mindst ungdommen, som også har aktioneret i skoletiden.

Men i det krigsførende Danmark har der endnu ikke været nogen samlende faglige reaktioner imod krigen efter dens udbrud den 20. marts.

SiD Randers' generalforsamling påpeger i deres udtalelse den 29. marts behovet for en samlet aktionsdag for alle arbejdere i det krigsførende Danmark. En opfordring, der er vigtig at følge op for kampvillige arbejdspladser, tillidsfolk og fagforeninger.

Rundt omkring i verden har der været faglige reaktioner imod krigen. I Europa har der især i Italien og Grækenland været faglige manifestationer med 24 timers generalstrejke efter krigsudbruddet udløst af fagforbund. Kendsgerninger, der ikke fylder i danske medier.

Her i Danmark blev Euro LO's opfordring til kortvarig stop for produktionen før krigens udbrud forvandlede til 2 minutters stilhed.

Dette er slet ikke nok.

Det er *ikke* begravelsesceremonier, der er brug for, men at den modstand og protest, der findes i arbejderklassen, imod krigen og dansk deltagelse, også kommer til udtryk fra arbejdspladserne i det krigsførende Danmark.

Det, vi står over for, er det ikke den egentlige fredspligt? Er det ikke liv, ære og velfærd, der står på spil?

I Danmark går A.P. Møller; der er aktive i krigen, åbent ud og siger, at krigen er en god ting. Det er det for dødens købmænd. Men de samme købmænd fortæller aktionerende arbejdere, at kassen nu er tom, og at der er ikke råd til reallønssikring ved lønforhandlinger rundt omkring i landet, ja, at søfolk ikke kan få risikotillæg.

Der er en klar sammenhæng. Vi ønsker ikke krig og ødelæggelse mod andre arbejdere i et andet land, imod mennesker, vi ikke har noget udestående med.

Vi ønsker heller ikke at vise løntilbageholdenhed på grund af deres krig og kamp for størst mulig profit.

I stedet for investering i krig, død og ødelæggelse ønsker vi investering i liv og velfærd.

Nej til dansk krigsdeltagelse – Træk de danske styrker hjem nu!

www.labournet.dk

Stop krigen mod det irakiske folk

SiD-Grafisk, Randers/Århus afdeling

Fagbevægelsens idégrundlag bygger på, at alle arbejdere verden over står sammen i kampen for opnåelse af gode løn- og arbejdsvilkår.

Denne internationale solidaritet arbejdere imellem omfatter også retten til dagligt at have lov til at organisere sig i fagforeninger, at udtrykke sine tanker uden frygt for overgreb og retten til selv at skabe sin fremtid.

Fundamentet herfor er selvfølgelig retten til at leve.

USA har nu igangsat en krig mod den irakiske befolkning.

En krig, som allerede har lagt en større del af landet i ruiner og dræbt flere uskyldige mennesker.

USA har besluttet at føre denne krig for at befri den irakiske befolkning for Saddam Hussein, men uden at det irakiske folk har bedt om med krig at nå

dette mål.

Vi nærer ingen sympati overhovedet for Saddam Hussein og hans diktatoriske styreform, men vi nærer respekt for det irakiske folks overlevelse og retten til at tage ansvar for egen livsførelse.

USA's krig har for os reelt kun til formål at sikre landets egen fremtid gennem kontrol med Mellemøstens store olieressourcer, og på ingen måde hensynet til det irakiske folks liv og fremtid.

Krigen er igangsat på trods af verdenssamfundets fordømmelse heraf og får kun opbakning fra et fåtal af øvrige lande.

Dette viser USA's forvrængede forestilling om, at demokratiske regler om flertalsbeslutninger kun skal gælde, når man selv kan opnå dette flertal.

Vi tager derfor kraftig afstand fra, at

der føres krig mod det irakiske folk.

Vi tager ligeledes kraftig afstand fra, at den danske regering med støtte fra Dansk Folkeparti, på trods af protester fra et flertal i den danske befolkning og verdenssamfundet, er gået med i denne krig, og vi opfordrer derfor LO til at etablere en landsdækkende aktionsdag for alle danske arbejdere.

En bedre verden skabes ved at hjælpe udsatte befolkninger - ikke ved at slå dem ihjel.

Derfor - stop krigen nu.

Enstemmigt vedtaget på generalforsamlingen i

SiD-Grafisk, Randers/Århus afdeling den 29. marts 2003

Jan Guldman,
Afdelingsformand

Novos nye løftebrud

Flere hundrede ansatte på Novo Nordisk er igen blevet behandlet som det skidt, de selv træder på. Den faglige klub tackler situationen med at agere stikirenddreng for ledelsen.

I denne uge meddelte den faglige klub for de ufaglærte, at ledelsen havde truffet beslutning om at reducere produktionen af komponenter til ét af deres produkter. Ca. 20 ansatte bliver derfor flyttet til anden produktion i Hillerød. Det får til konsekvens, at en række ufaglærte i Servicepartner, som ellers har været til ansættelsessamtaler til disse job, skubbes om bag køen og igen ud i usikkerheden. For et par måneder siden fik flere hundrede ufaglærte nemlig besked om, at deres stillinger i datterselskabet Servicepartner ville blive nedlagt, og derfor skulle de overflyttes til andet arbejde.

Kommunistisk Politik har talt med én af de ufaglærte på virksomheden, som i situationen ønsker at optræde anonymt for at undgå repressalier fra virksomheden:

- Disse kan med rette føle sig som røven af fjerde division. Gang på gang har vi fået stillet løfter i udsigt om vores sikkerhed i ansættelsen, men når det kommer til stykket, løber ledelsen fra samme løfter og garantier. Senest har en række kollegaer søgt en plads i produktionen, men de kan nu konstatere at blive vraget til fordel for andre, udtaler "Hans" til Kommunistisk Politik, men understreger, at det kan de ca. 20, der overflyttes, ikke klandres for.

Således tørrer virksomheden deres krise af på de ansatte til fordel for aktionærerne. Da aktierne i foråret halveredes i værdi, traf ledelsen en hurtig beslutning om outsourcing af datterselskabet Servicepartner. Flere hundrede ufaglærte ville blive "tilbudt" et andet arbejde på treholdsskift.

- Det var et såkaldt kniven for struben-tilbud, som de færreste kan afslå på trods af, at alles familierytmer er bygget op omkring det dagholdsarbejde, vi havde i Servicepartner. Mange vil

sikkert også få helbredsmæssige problemer med skiftehold, men vi har jo brug for brød på bordet, så mange har selvfølgelig søgt ind på de ledige stillinger i Hillerød. Med den sidste udmelding kan de kigge i vejviseren efter den løsning, mener "Hans", som efterhånden totalt har mistet tilliden til ledelsen:

- Da Servicepartner for fire år siden blev omdannet til et selvstændigt selskab, blev vi lovet at vore stillinger og personalemæssige forhold ville være identiske med de øvrige ansattes. Alligevel har vi måtte lægge ryg til mindre lønstigninger end andre. Det mest brutale løftebrud var dog beslutningen om outsourcingen. Deres seneste skridt understreger blot, med hvilken manglende respekt ledelsen i moderselskabet betragter de ansatte i Servicepartner.

På spørgsmålet, om ikke den faglige klub har reageret på løftebrud og den manglende respekt, svarer "Hans":

- Mange af os har været dybt forundret over at opleve, hvor lidt støtte klubben har givet os. Forhandlingerne om outsourcingen blev ført i dybeste hemmelighed. Resultatet blev accepteret af klubben, uden at vi havde den mindste indflydelse. Én af vores tillidsrepræsentanter blev i den forbindelse frosset ud af klubben, fordi han var uenig med deres svigt. Det seneste eksempel, hvor klubben som en anden stikirenddreng føler sig kaldet til at videregive ledelsens beslutning, afslører alt for tydeligt, hvor sammenspiste de er med ledelsen. Mange af os mener, at de er i lommen på ledelsen, slutter "Hans".

-gri

LO vil have en EU-hovedaftale

Den forhadte Hovedaftale skal, hvis det står til LO, overføres til EU i sin helhed. De tilhørende institutioner, Arbejdsretten og den faglige voldgift, skal i givet fald flyttes sydpå, idet meningen er, at der oprettes en særlig arbejdsretsdomstol i tilknytning til EF-domstolen.

I første omgang er den ikke tiltænkt muligheden af at kunne idømme bod i forbindelse med brudte aftaler.

Den Europæiske Faglige Sammenslutning (EFS) vil på kongressen i maj tage stilling til forslaget.

Hovedaftalen – indgået ved septemberforliget i 1899 – tilstår arbejds-giverne ledelsesretten. Siden er Arbejdsretten og andre institutioner bygget ovenpå, og de har alle haft til formål at indskrænke arbejderklassens rettigheder og aktionsmuligheder.

Deltidslov i strid med konventioner

FN's arbejdsorganisation – ILO – har fastslået, at regeringens deltidslov er i strid med internationale konventioner om forhandlingsret, der vedrører retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.

Det er imidlertid ingen garanti for, at loven bliver lavet radikalt om. ILO har blot anmodet regeringen om at optage forhandlinger med arbejdsmarkedets parter. Det lader heller ikke til, at fagbevægelsen vil satse hårdt på en omstødelse af loven, der rammer mange lønmodtagere hårdt på pengepungen.

Holmegaard fyrer hver tredje

- 2002 var et fint regnskabsår, men markedet er stagneret, siger ledelsen på Holmegaards Glasværk. Derfor er 51 blevet fyret, hvoraf de 40 er ufaglærte, svarende til hver tredje.

- Det er jo en trist ting, men vi håber, at der er lys for enden af tunnelen, udtaler tillidsmand Carl Ploug til Fagbladet.

I Iraks skygge: 1 år efter Jenin-massakren

Den 3. - 15. april 2002 angreb de israelske besættelsesstyrker under den såkaldte 'Operation Forsvarsskjold' flygtningelejren i Jenin med bulldozere, Apache-helikoptere, tanks og F16-fly. Missiler blev affyret mod palæstinensiske hjem, et helt kvarter med mere end 200 huse blev jævnet med jorden på fire dage, mere end 2000 mennesker blev arresteret, hundreder blev sårede og 52 palæstinensere massakreret.

Nødhjælp og fødevarer og vandforsyninger blev med magt holdt ude af lejren. Ambulancer blev beskudt. Folk dehydreredes, kvaltes, blev udhungrede og døde af overfladiske sår, da de langsomt blødte til døde. Alle internationale organisationer og medier blev spærret for adgang til at bevidne angrebet.

Nøjagtig et år efter er situationen i det besatte Palæstina blevet skærpet dramatisk, mens verdens opmærksomhed rettes mod Irak, og USA gennemfører den fælles amerikansk-israelske plan for nyopdeling af Mellemøsten. Mere end 20 palæstinensere er blevet dræbt siden det ulovlige amerikansk-britiske felttog for at besætte Irak blev indledt, og langt over 1000 er blevet interneret. Israels såkaldte 'jagt på terrorister' - det vil sige terroriseringen af den palæstinensiske befolkning - er blevet voldsomt optrappet.

Et eksempel er byen Tulkarem på Vestbredden: Tidligt om morgenen onsdag den 2. april blev beboerne i byens flygtningelejr vækket af lyden af geværskud, granatild og helikoptre. Mere end 1000 mænd i alderen 15 til 40 år blev tvunget ud af deres hjem, bragt hen til en skole, kropsvisiteret og forbudt at komme hjem i de næste to dage, mens hæren gennemsøgte deres hjem for våben.

Et andet eksempel er indtrængningen i Jenin - et år efter.

På årsdagen den 3 april 2003 påbegyndte byen en række mindehøjtideligheder over de hændelser som startede for et år siden. Men Jenin får ikke lov at mindes de døde i fred: Israelske tanks rykker igen ind i den besatte by og en nærliggende flygtningelejr. En af dem åbnede ild mod seks internationale

Fotos: Jens Sandvej

Israelske tanks i Jenin et år efter.

Dette var engang flygtningelejrens centrum - det mest tætbebyggede område i lejren, der huser 14.000 palæstinensere. Billedet taget under et udgangsforbud i begyndelsen af april.

fredsaktivister, da en større kolonne den 5. april kørte ind i Jenin. Den 24-årige amerikanske fredsvagt Barry Avery alvorligt såret af et skud i ansigtet fra israelske soldater. Den 35-årige danske Palæstina-fredsvagt Lasse Schmidt fra var den første til at komme Barry Avery til undsætning. Han beretter følgende:

Klokken 18.10 lokal tid (19.10 dansk tid) hørte fredsvagterne skyderi i nærheden af flygtningelejren i Jenin. Gruppen på seks internationale, fra Sverige, Polen, Danmark og USA gik i retning af lyden for at se om de som fredsvagter kunne være med til at dæmpe gemytterne.

"Vi standsede midt i et fuldt oplyst vejkruds og rakte hænderne i vejret for at vise vores fredelige hensigter. Der var ingen palæstinensere i nærheden. Cirka 20 meter fra os kom en tank og en pansret mandskabsvogn kørende imod os. Vi blev stående stille med hænderne oppe", fortæller Lasse.

På trods af udgangsforbud pålagt palæstinensiske områder er det de internationale fredsvagters opgave for så vidt muligt, at være med til at hjælpe civilbefolkningen og observere eventuelle overgreb fra militærets side. Fordi de internationale fredsvagter ikke er inkluderet i besættelsens absurde virkelighed, kan de på trods af udgangsforbud, være med til at skabe et frirum for den palæstinensiske civilbefolkning og

mindske volden. Sådan har det i hvert tilfælde været hidtil.

"Mens vi stod med hænderne i vejret hørte jeg adskillige skud fra tankens maskingevær. Jeg så gnister flyve op fra asfalten 10 meter væk. Jeg blev dybt chokeret. Jeg gik ud til vejkanthen for at komme i ly, men da jeg vendte mig om, så jeg, at Brian lå på jorden", fortsætter Lasse.

"Brian lå på maven og jeg gik hen og vende ham om. Hele hans venstre kind var skudt væk og det blødte voldsomt. Jeg tog min t-shirt af, han var ved bevidsthed og pressede den selv mod sin kind. Imens kørte tanken og mandskabsvognen bare videre".

Lasse er dybt rystet over hændelsen. Han har nu opholdt sig to måneder på Vestbredden som fredsvagt. For bare tre uger siden blev en anden amerikansk fredsvagt, den 23 årige Rachel Corrie, dræbt af en israelsk bulldozer i Gaza. Lasse selv oplevede i går eftermiddag at blive lettere såret fra projektilstumper, da det israelske militær beskød en gruppe stenkastende drenge. Han blev ramt i låret, men havde ikke brug for lægehjælp.

"Den hændelse virker fuldstændig ubetydelig, i forhold til det som lige er sket", slutter en rystet Lasse fra Jenin.

Brian Avery befinder sig nu på et hospital i Haifa og er heldigvis uden for livsfare.

Dette angreb på ubevæbnede freds-

Denne artikel af den 31-årige danske Palæstina-fredsvagt **Lasse Schmidt** blev skrevet den 3. april - på årsdagen for

påbegyndelsen af den israelske massakre i Jenin.

To dage senere blev Lasse Schmidt såret af granatsplinter ved en ny tankinvasion i Jenin. Den 24-årige amerikaner Barry Avery blev ved samme lejlighed skudt i hovedet, da en israelsk tank beskød fem internationale fredsvagter.

I dag er en sorgens og vredens dag i Jenin, Palæstina. Omkring 2.000 mennesker var samlet for at mindes et af de mest dystre kapitler i den 56-årige konflikt mellem israelere og palæstinensere. Massakren i flygtningelejren i Jenin.

Den 3. april var den første af de 13 dage, folk i Jenin aldrig glemmer.

- Ubegribeligt grusomt. Denne skamplet på Israels historie vil aldrig blive glemt, sagde nordmanden Terje Rød-Larsen, da han som leder af FN-delegationen fik adgang til lejren som en af de første udefra.

Lig lå halvvrådne i gaderne efter adskillige dage i solen. Over 400 hjem var blevet forvandlet til meterhøje bunker af beton og mursten af israelske bulldozere.

Det officielle tal siger, at 68 palæstinensere døde under den israelske hærns invasion i Jenin, men indbyggerne siger, at det reelle tal er meget højere. Ingen fik lov til at lede efter lig i de ødelagte huse på trods af, at der bevisligt var folk, der omkom i deres huse, da de israelske bulldozere på tre døgn

vagter fra den israelske besættelsesmagt er en åbenbar krigsforbrydelse oven i de talløse andre, der er begået mod palæstinenserne.

Få palæstinensere tvivler på, at aggressionen mod Irak også vil betyde, at deres værste mareridt bliver til virkelighed. De brutale angreb på de internationale fredsvagter er et symptom på, at israelerne nu vil drive alle vidner til deres forbryderiske planer ud.

Bagdad - et nyt Jenin?

Af Lasse Schmidt

lagde flygtningelejrens centrum øde.

- De burde være glade. Jeg gav dem en fodboldbane, sagde Moshe Nausin, en af de israelske bulldozer-chauffører i et interview bagefter. Han blev belønnet for sit arbejde med en hædersbevisning fra den israelske hær.

- Jeg gav dem ikke en chance. Nogle af mine kollegaer tøvede for at lade folk komme ud af deres huse, men jeg tøvede ikke et sekund, mindedes han tiden, hvor han arbejdede 72 timer i træk i sin bulldozer.

Trods underlegenhed lykkedes det de palæstinensiske modstandskæmpere at holde stand i ti dage, før de sidste overlevende overgav sig til israelerne. Husene i lejrens centrum blev destrueret, efter at de værste kampe var overstået. Israelerne sagde, det var nødvendigt for at kunne komme rundt i lejren med deres tanks, mens folk i Jenin betragter det som kollektiv afstraffelse. Over 4.000 mennesker mistede deres hjem og alle deres ejendele i de tre dage.

- Dem, der er bange for de israelske kugler og tåregasgranater, vil aldrig opnå frihed, sagde en af de lokale Fatah-

ledere i en tale ved dagens mindedemonstration.

- Fra Bagdad til Jenin vil vi lave en vulkan, lød det taktfast fra publikum mellem talerne.

Folk i Jenin har stor sympati og medfølelse med deres arabiske brødre i Irak. Da byen i 1948 blev besat af israelske styrker, kom den irakiske hær dem til undsætning og befriede byen. Derfor bar demonstrationen i går også præg af krigen i Irak. Gaderne i Jenin genlød af slagsange om Saddam Husseins styrke, og folk bar plakater med portrætter af den irakiske leder.

- Det, vi oplevede for et år siden, oplever de nu i Bagdad, sagde en af demonstranterne.

Bemærkningen får en uhyggelig aktualitet i de oplysninger, som er fremkommet i den engelske avis The Independent, der fortæller, at amerikanske styrker netop har været i Israel for at lære af de israelske erfaringer fra Jenin i bl.a. brugen af de store D-9-bulldozere under krigshandlinger. De amerikanske soldater har endog deltaget i patruljekørsel i Jenin for med selvsyn at se resultatet.

Fra demonstrationen på årsdagen for påbegyndelsen af massakren på Jenin på tomterne af den ødelagte lejr den 3. april 2003

RIN DEL ANGELITOS

Af Thomas Kopp

Heldige søn
Vi har ikke set dig et par dage nu
Fingelerer du ved din kringle.
Se:

Et spøgelse er ved at vågne!
Går gennem verden!
Ansigter
Gamle, rynkede, med øjne som stjerner,
Sorte pletter af blod.
Små ansigter,
Små snavsede kinder,
Blod,
Alle går
Går
Går
Mod trappen ind til dit tempel
Bankmændenes og bødlernes tempel.

Børnene
Deres ånde er frisk som æbler
De dufter af børn,
Sødt, bittert som livet, salt som tårer.
De danser allerede alle vegne omkring dig.
De Små Engles Dans.
Rin Del Angelitos.

Ser ud som der kunne være millioner.
Chile, El Salvador, Filippinerne,
Palæstina, Irak.

Hvorfor har vi ikke set dig nogle dage nu,
Heldige søn?

Fler og fler
Samles om dit hus uden vinduer.
Her er børnene fra
Hiroshima og Nagasaki.
Jøderne der døde som slaver. Husker du
Thyssen?
Thyssen gjorde din familie meget rig.
Thyssen myrdede min familie.
Manjas lillesøster, Anna,
29 omkom,
Alt imens den amerikanske regering
beslaglagde *Union Banking Corporation*
For at handle med fjenden.
Lod selvklart din bedstefar løbe.

Og heldige søn:
Se, sigøjnerne!
De brændende guitarer, tamburinerne,
De døde også.
Men de er her.

Forstår du,
Jeg så på Fox News
At du befriede Europa.
Jeg tror helt oprigtigt
At de døde i Stalingrad
Befriede Europa.

20 millioner kæmper sig op gennem isen
Som de allerførste forårsblomster.
Også de er her i dag.

Du bad om et party,
Her er det.

Nu kommer stammerne,
Apache, Tonkawa, Coushatta, Tawakoni,
Chumash, Illinois, Timuka,
Alle sammen er her.
Kokopellis fløjte,
Jordens trommer,
Trommer, trommer, trommer.
trommer, hjerteslag, hjerteslag.
De er her alle sammen.
Jorden er vågen.
begynder at røre sig.

Nu, hør lyden af brudte lænker.
Hosea Hudson, Angelo Herndon,
King,
Malcolm,
og Huey P. Newton,
Det er der vi kom ind i billedet.
The Messenger Speaks.

Langston's rosin
Eksploderer i solen ...

Bessie, Billie,
Lorca,
Robeson,
Victor Jara, Violetta Parra,

Theodor
Nazim Hikmet,
Mahmoud
Alle de sære og
Som fær
De lukke
Løgn
Ikke kunne stop

De er der al

De er talrige s
Hvordan skulle jeg k

Børnene
Vores søstre i S
Disse kvinder
De fattige i Guate
Colombia, B
Ogon
Sow
Th
Åh, inu
Og de sultestre
Fra gecel

Blændende
Ophøjede
Alle det korporative
kan ikke få der

(De Små Engles Dans)

14. marts 2003.

orakis,
Pablo Neruda,
Darwish,
strålende frugter
ngslerne,
ede døre,
nene,
pe i at nå solen.
lle sammen.
om stjernerne!
kunne tælle dem alle.
i My Lai.
abra og Shatila,
af evig ynde.
emala, Nicaragua,
Bolivia, Peru.
iland.
veto.
ule.
itterne!
jkende kurdere
konduen.
e skønhed!
de ynde!
tv's løgne tilsammen
n til at gå væk!

Heldige søn,
Jeg hørte du mistede din tålmodighed i dag.
Din krig kan ikke vente.
Heldige søn, vær tålmodig.
Snart vil du miste det hele.
Du kan bombe, dræbe, smadre,
Men du er allerede slået.
Din fortabte, forvildede krig
Vil finde vej tilbage til dig.
Din tålmodighed vil blive begravet i sandet,
Som dine bulldozere begravede
De forsvarsløse soldater
I sandet.

Også de er her
De er med os
Jordens Salt.

Heldige søn:
Ved du hvad?
Nogen har fortalt dig en løgn:
De sagde at du er den eneste supermagt.
Men se,
Det er du ikke.

Der er en supermagt
Som ingen før den:
Folket i dit land
verdens folk.
Folkene i de små lande,
Som dine marionetter efteraber og gør til grin
hver dag.

Fra Andesbjergene,
Fra junglerne,
Fra slummen i de store byer
Finder millioner og atter millioner sammen.

Fra tøjfabrikker i Tijuana,
Fra jernbanestationer,
Og Los Angeles' mishandlede busser,
med deres sørgmodighed, beskedenhed
Og uskyldige stolthed,
De eneste englelignende køretøjer
I Englenes By,

Fra skolerne,

Ghettoerne,
Og kirkegårdene,
Vi er her alle sammen.

Den ultimative supermagt.

Du kan sætte os i bure,
Mikrobølge os,
MOAB'e os,
men vi bliver ved at være der.

Se, vi er på vej,
Synger, Danser,
Taler poesi,
Vi har livet.

Vi kan starte et tog,
Vi kan standse et tog.

Du har end ikke døden med dig,
Livet og døden er på vores side.
På Dias De Los Muertos
Danser de døde med de levende
I dybet af East Los Angeles.

Du har ingenting.

Stakkels heldige søn
Ingenting,
Ingen venner.
De sidste skygger forsvinder
Når rettergangen starter.

Din *Frihed* visner i din mund
Smager rådden.
Dine våben dræber,
Men de dræbte dør ikke.

Jeg er ked af det, men vi har allerede glemt
dig.
Vi er allerede langt videre.

Friheden er ingen drøm,
Friheden er allerede ankommet.
Friheden fødes hvert eneste sekund
I en teenagers sind
Som beslutter sig til modstand.

Det irakiske folk har forenet sig mod aggression og besættelse

Af Sammi Jawad

Iraks Patriotiske Koalition (eller Alliance), som stiftedes i 1992, vender sig mod både Saddam Husseins styre, FN's økonomiske sanktioner mod Irak og den amerikansk ledede aggression mod Irak. Koalitionen har i den aktuelle situation opfordret til irakisk enhed mod de

angloamerikanske aggressorer og består af følgende:

Oppositionsfløjen i Det Arabiske Socialistiske Baath Parti (Saddam Husseins parti, med uafhængige sektioner i andre arabiske lande), Socialistisk Enhedsparti, Arabisk Arbejderparti, Den Arabiske Socialistiske Bevægelse, Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse (patriotisk strømning i Iraks Kommunistiske Parti, ledet af Ahmed Karim), Kurdistans Islamiske Hær, Kurdistans Fredsparti, Miljøpartiet, Partiet for Retfærdighed og Reform, Bevægelsen for Fornyelse af Civilsamfundet, Iraks Beduinråd og uafhængige politiske og intellektuelle personligheder.

For mange mennesker har det været overraskende at opleve, at det irakiske folk - både tilhængere og modstandere af Saddam Hussein og hans regime - har forenet sig i en fælles kamp mod Bushs og Blairs og Foghs invasions- og besættelseshær.

Den amerikanske propaganda havde bildt folk ind, at Saddam-regimet var så upopulært, at aggressorerne ville blive hilst som befriere, og at de fleste soldater straks ville smide våbnene og overgive sig.

Det er ikke sket. Irakerne har valgt at slås. Der findes en lang tradition for at forsvare Iraks nationale uafhængighed. Vi har én gang før rejst os og smidt de britiske koloniserere ud. Og den krig, Bush og Blair fører, er ikke andet end en kolonikrig i året 2003 for at sætte sig i besiddelse af den irakiske olie, besætte og styre landet og kontrollere hele Mellemøsten.

Det er en kendsgerning, at Saddam Hussein er mere populær i dag end nogensinde i Irak og i hele den arabiske verden - fordi han bekæmper den imperialistiske aggression.

Den indre irakiske opposition og den irakiske eksilopposition har med truslen om krig og krigens realitet været tvunget til at træffe nogle alvorlige afgørelser. Ville vi sætte vores modsætninger til Saddam over modsætningen til imperialisterne?

Dele af den irakiske eksilopposition har valgt side med amerikanerne. De bliver af flertallet af irakere betragtet som landsforrædere.

Jeg vil fortælle om den del af den irakiske opposition, hvis navn er den Irakiske Patriotiske Koalition, som jeg for nylig har tilsluttet mig.

Den irakiske opposition er delt i tre lejre: én, der har valgt at befri Irak med amerikanske tanks som INC, én, der har valgt en tilskuers-rolle og hverken støtter Irak, det irakiske folks modstand eller bekæmper USA's invasion, og den sidste, der som vores IPK har valgt ubetinget at støtte modstanden og

bekæmpe USA's invasion.

IPK blev stiftet i 1992 i Sverige under parolen "For et forenet, demokratisk og selvstændigt Irak". De følgende grupper og partier er repræsenteret i koalitionen: oppositionsfløjen af det Arabiske Baath-Socialistiske parti, Socialistisk Enhedsparti (et parti bygget på Nassers panarabiske ideer), det Arabiske Arbejderparti, den Arabiske Socialistiske Bevægelse, Kurdistans Islamiske Hær (sekulære muslimer), Kurdistans Fredsparti, Den patriotiske fløj i Iraks Kommunistiske Parti samt uafhængige politiske og intellektuelle personligheder.

I sin første politiske erklæring fra 1992 har IPK vedtaget følgende principper:

1. Fordømmelse af enhver imperialistisk-zionistisk aggression, indblanding og komplot mod Irak.

2. Fordømmelse af enhver form for sanktioner mod Irak.

3. Fordømmelse af enhver landsforræderisk arbejdsform, ethvert landsforræderisk standpunkt eller enhver landsforræderisk rolle, som enhver ledelse i den irakiske opposition i Irak eller i udlandet indtager.

4. Fordømmelse af diktaturet og dets metoder, som bliver praktiseret af regimet i Irak.

5. Fortsættelse af kamp hen imod demokratiet og dets institutioner i Irak.

6. Ubetinget støtte til den palæstinensiske sag.

7. Fuld erkendelse af det kurdiske folks rettigheder i Irak.

Disse principper tager udgangspunkt i vores vurdering af, at imperialismens intervention i Irak skal forstås som dens ønske om en fuldstændig kontrol over olien og en ny opdeling af Mellemøsten til fordel for USA og Israel.

IPK har fulgt disse principper til punkt og prikke i sin kamp mod den imperialistiske krig og for demokratiet i Irak. På en konference i Paris den 15.-17. februar i år bekræftedes denne linje. Konferencen understregede samtidig med sit motto, at 'Demokrati er den

eneste vej til modstand'.

Vi var bevidste om, at vi på ingen måde vil deltage, retfærdiggøre eller bane vejen for den amerikansk-britiske imperialistiske krig i vores land. IPK har hele tiden satset fuldt på det irakiske folks vilje og styrke, trods regimets natur og karakter. Det har været en nødvendighed, dikteret af realiteterne, at forlade de tomme og bombastiske paroler, der præger størstedelen af den irakiske opposition. IPK har valgt en troværdig politisk kamp, der imødegår de imperialistiske udfordringer, som landet står over for. En politisk kamp, der indebærer en fredelig løsning, der rummer en national forsoning og politisk åbenhed i landet.

IPK har den overbevisning, at demokratiet i Irak er et spørgsmål, som skal løses alene af det irakiske folk og ikke af USA. Vi har ingen illusion om, at USA vil bringe demokrati og frihed i den tredje verden. Dette har aldrig været Vestens eller USA's dagsorden. Tværtimod er krige, diktaturer, politisk ustabilitet og plyndring af andres ressourcer og rigdomme et kendetegn for imperialismen i verden.

Efter aggressionskrigen er begyndt, kan vi konstatere, at vores vej og analyse var rigtig. Vi har været i overensstemmelse med det irakiske folks flertal. Ikke fordi vi opfandt den dybe tallerken, men vi inddrog vores og andres historiske erfaringer og ikke mindst vores ideologi, der har været et politisk kompas for os.

Det at tie eller undlade at tage stilling til USA's politik og aggressionens reelle motiver i Irak er ikke kun en skandale, men et landsforræderi, især for dem der vil helst regnes for at være anti-imperialister.

Derfor har IPK afvist ethvert samarbejde med de vestlige magter eller at modtage den såkaldte "saglige internationale hjælp", der viste sig at være en blåstempling af USA's politik og kolonisering af Irak.

IPK er konsekvent i sin stillingtagen i forhold til ikke kun USA's politik, men også til de irakiske oppositionsgrupper, der valgt en tilskuerrolle og deler sol og vind lige mellem det amerikansk-britiske folkemord i Irak og regimet i Irak. Disse grupper har paro-

ler som "Saddam for en international krigsforbryderdomstol!", "Ja til international intervention" eller "Saddam er ansvarlig for sanktioner og krig i Irak".

Disse paroler har ikke til formål at afsløre regimet og Saddam. Disse paroler har til formål at tilsløre aggression og sælge USA's imperialistiske projekt i Irak.

Krigen er nu i sin 11. dag, og virkeligheden har vist sig at være i overensstemmelse med vores vurdering af situation i Irak. Iraks og det irakiske folks modstand er ikke til at tage fejl af.

Denne modstand mod USA's invasion er ikke en overraskelse, men en forventelig reaktion mod en besættelsesmagt. Danskerne har allerede gjort det i 40'erne.

Stillingtagen til Iraks modstand (den irakiske modstandsbevægelse) er en presserende opgave på det nuværende og afgørende historiske tidspunkt. Den irakiske modstandskamp har fået utvetydig støtte ikke kun fra arabiske folk, men også fra arabiske ledere som i Libyen, Syrien, Sudan, Tunesien, Algeriet, Yemen, Libanon. Alle venstrefløjspartier i Mellemøsten støtter Iraks modstand mod invasionen. Der er ca. 90 pct. af de irakere, der bor i Syrien, som er vendt frivilligt tilbage for at forsvare Irak. Den irakiske regering har åbnet våbendepoter til alle; her var studenter, bønder, arbejdere, religiøse imamer og almindelige folk, der har meldt sig som frivillige. Dette er et klart bevis på irakernes modstandsvilje for at bekæmpe den amerikanske invasion af landet.

Der er mange, der undrer sig over de amerikansk-britiske bombardementer i Nadjaf, Karbala, Nassirija og Amarah. Krig i disse områder er bevidst og systematisk og har til formål at fremprovokere etnisk og religiøs borgerkrig i Irak. Men det irakiske folk (arabere, kurdere, shiitter og andre) har forstået del og hersk-politikken og trukket på sine historiske erfaringer og gjort en værdig modstand mod USA's invasion, en modstand, der svarer til dets kulturelle og den historiske arv, som det er i besiddelse af. En modstand og integri-

tet, som mange oppositionsgrupper undertrykte og bagatelliserede, i stedet for at støtte og være stolte af. Disse grupper har bildt sig selv og andre ind, at irakerne ville modtage den amerikanske besættelse med jubel og blomster. Men mit folk har modtaget aggressorerne med kugler - og det er fast besluttet på ikke at lade USA indtage Bagdad og på aldrig at finde sig i en langvarig besættelse af Irak.

Enhver modstand - civil og militær - har en plads i vores hjerter og støttes af IPK. Vores fulde tillid og støtte går til vores land og det irakiske folk. Derfor kræver vi af antikrigsbevægelsen og den danske venstrefløj, at den har en klar stillingtagen til den irakiske modstand, især når modstanden som her har vist sig at være bred og folkelig. Vi vil ikke acceptere nogen form for demonisering af Iraks modstand mod invasionen. Den vil efter vores mening være moralsk forkastelig og ordet solidaritet ville i så fald være et tomt og meningsløst ord.

Som socialist er jeg glad for, at det irakiske folk på trods af undertrykkelse, krige og sanktioner besidder en fantastisk evne at kunne skelne mellem regimets natur og den nye kolonialisme af deres Irak. Deres lyse historie vil skrives en dag med respekt og stolthed, mens den 5. kolonne i den irakiske opposition vil smides i historiens skraldespand.

Indlæg på Ingen krig mod Iraks landskonference i Odense den 30. marts 2003 af

Sammi Jawad er fra Komitéen Stop Sanktioner og Krig mod Irak

"Vi har hele tiden sagt, at irakerne ikke vil strø blomster ud for aggressorerne"

*Interview med Abdel Jabbaar Al-Kubeisi, formand for Iraks Patriotiske Koalition
30. marts 2003*

Spørgsmål: *Beslutsomheden i den irakiske modstand har overrasket mange. Kan man set fra i dag regne med, at denne modstand fortsætter?*

Svar: Ja, det går vi ud fra. Faktisk er det kun begyndelsen. Denne modstand vil blive endnu stærkere. I hele propagandakampagnen har de angloamerikanske aggressorer indtil nu optrådt relativt forsigtigt. Foreløbig har de endnu ikke forsøgt at indtage én eneste større by. I det store og hele er de blevet ude i den åbne ørken. I et sådant terræn er de irakiske styrker underlegne; modangreb er meget vanskelige. Det vil ændre sig, når krigen kommer til byerne. Så vil fjendens tab blive endnu større. De har allerede nu ikke kun problemer med det irakiske forsvar, men også med vejret og ørkenen. Det fine sand sætter sig i deres følsomme, højtudviklede våbensystemer. Sandstorme vil forekomme hele april og tage sigtbarheden fra dem. Og fra midten af april starter sommeren, hvor temperaturen kan nå 40 eller sågar 50 grader.

Til syvende og sidst vil de knækkes af irakernes moral. Vi forsvarer vort land, og for det kan vi også acceptere store tab, hvor smertefulde de end kan være. Men kan amerikanerne politisk klare tabet af tusinder af deres soldater? Det tror jeg ikke.

Spørgsmål: *Faktisk ser det ud til, at ikke kun kampmoralen hos hæren af værnepligtige er intakt, men at der tilmed begynder en modstand fra hele folket mod aggressionen?*

Svar: Den iagttagelse er rigtig. Vi har hele tiden sagt, at irakerne ikke vil strø blomster ud for aggressorerne. Det har kun forræderne og CIA-agenterne i den såkaldte opposition påstået. Disse mennesker har ikke længere nogen forbindelse med vort land, og de har også pyntet på deres analyser til brug for deres vestlige bagmænd. Den irakiske befolkning – i hvert fald den arabiske del af denne, hvad enten kristen, sunni-

Abdel Jabbaar Al-Kubeisi (tv), Fadhil Al-Rubaiee, Aouni Al-Qualamchi, Lebed Abdel Aziz - Ledere af Iraks Patriotiske Koalition, Paris 7.-9. februar

eller shiamuslimsk – afviser invasionen og vil bekæmpe den. I den forbindelse er det ikke vigtigt, hvordan folk står i forhold til Saddam og Baath-partiet. Vi vil alle forsvare vort land imod interventionen.

Hele det sydlige Irak, dvs. alle de byer, hvorom der i øjeblikket kæmpes, Nadjaf, Karbala, Nassirija og Basra, er i langt overvejende grad shiitisk. Folket bærer våben for at forsvare sig, og vi anser det for sandsynligt, at mere end syv mio. irakere er bevæbnede. Det er tallet fra regeringen, men det stemmer meget godt med vores egne iagttagelser. Først i går talte jeg i telefon med en af vores tilhængere i Nassirija. Sammen med sin søn og 88-årige far kæmper han mod de amerikanske marine-soldater, som er trængt ind i byens forstæder. Og de er hverken med i hæren eller medlemmer af Baath-partiet. Et andet eksempel er Karbala og Nadjaf, meget konservative og religiøse byer (de største shiitiske helligdomme findes der), hvor ikke kun mændene, men også kvinderne er under våben. På grund af disse forhold tror jeg, at den irakiske modstand vil sejre. Det kan godt være, at amerikanerne kan besætte en del af vort land, men den besættelse vil aldrig blive accepteret.

Spørgsmål: *Hvilke perspektiver har den patriotiske opposition for tiden efter krigen?*

Svar: Vi mener, at kampen for demokratisering og forandringer i vort land er uadskillelig fra kampen mod aggressionen. Den folkelige modstand, som vi ser i dag, vil omvælte de politiske forhold og udstyre irakerne med en ny selvbevidsthed. Regeringen har allerede før krigen begyndt en åbningsproces, og en ny forfatning er under forberedelse. Denne proces vil efter krigen forstærkes yderligere. Vores oppositionsbewægelse, hvis ledere i lang tid var tvunget i eksil, er i den forbindelse ved at vende tilbage til Irak. Den 3. april vil 25 af vores folk fra Danmark og 70 fra Syrien bevæge sig mod Bagdad for i denne farefulde tid at være ved vort folks side.

Interviewet blev foretaget af Antiimperialistische Koordination og er oversat af Michael Jensen fra "Wir haben immer gesagt, dass die Iraker den Aggressoren keine Blumen streuen werden", Interview mit Al-Kubaysi, Wien, 30. März 2003, www.antiimperialista.com, den 31. marts 2003.

Det irakiske folks modstandskamp må støttes

Af Michael Jensen

Den 20. marts kl. 03.30 angreb de af krigsmedierne betegnede koalitionsstyrker (de "frie, ucensurerede" mediers propagandaudtryk for de amerikansk-britisk-australske besættelsestropper) Irak og indledte dermed en FN-stridig, ulovlig angrebskrig, en kold og kynisk, imperialistisk erobningskrig, der handler om olie og øget angloamerikansk (og israelsk) kontrol over Mellemøsten. Som millioner af andre mennesker verden over er også jeg som dansker – og statsborger i et land, som deltager i en krig mod et folk, der ikke har krummet ét eneste hår på nogen danskers eller for den sags skyld amerikaners hoved – fyldt til bristepunktet med vrede over denne åbne aggression, dette sindssyge morderiske overfald på et land og en befolkning, der i en grotesk grad er blevet forrådt af FN og "det internationale samfund".

USA og dets tro støtter, herunder beklageligvis Danmark, som i det mest absurde hykleri hævder at stå for demokrati, mens de med økonomiske interesser for øje støtter det saudiske, det kuwaitiske og andre fascistiske diktaturer rundt omkring i verden, har med deres angreb på Irak tørret sig et vist sted med hele FN's Charter og blæst på flertallet af verdens regeringer og befolkningerne i verden. Men selv ikke det har fået FN's generalsekretær Kofi Annan til at fordømme den USA-ledede aggression mod Irak og kræve krigens stoppet øjeblikkeligt og USA og co. ud af Irak. I stedet har han såmænd opfordret samtlige FN's medlemslande til at sende nødhjælp til Irak! Havde Annan nogen som helst hæderlighed og respekt for den organisation, som han leder, var han gået af i protest mod krig, men han er og bliver en amerikansk lakaj.

Hvis nogen stadig har tiltro til FN som en garant for fred og som en organisation, der kan forhindre krig, så må de betegnes som enten dybt naive eller ekstremt langsomme i opfattelsen. FN

Irakiske soldater ved udbændt amerikansk tank

er som organisation rådnet op indefra og et "folkeligt" redskab i imperialisternes hænder. Det har hele Irak-misere mere end noget andet banket fast med syvtommersøm.

Over 6.000 bomber og missiler har allerede haglet ned over Irak (2.04). Bagdad med sine over fem mio. indbyggere står i flammer. Almindelige irakere lemlæstes og dræbes. Iraks infrastruktur sprænges i stumper og stykker, og hele kulturskatte i "civilisationens vugge" lægges i ruiner, mens de danske massemedier i deres perverterede nyhedsformidling skriger om "militær aktion", "præcisionsbombninger", "fejltagelser", "mindre civile tab", "koalitionen forsøger at skåne civile" (krig går *altid* ud over civile), "humanitær hjælp", "Iraks befrielse" osv. Alt imens disse propagandatrommer bulder løs, vises *ikke* de mere end relevante billeder af ofre for de massive bombardementer, men derimod billeder af amerikanske og britiske soldater, som uddeler nødhjælp til irakere, hvis by de lige har bombet. Brød og bomber – ligesom i Afghanistan for omtrent halvandet år siden – er opskriften på at bedrage folk til at tro, at dette er en

krig, hvor intentionerne i hvert fald er gode. Det er simpelthen så sygt, som det overhovedet kan blive.

Jo, de to store danske krigskanaler, DR og TV2, der til enhver tid er de danske magthaveres propagandasendere, er så sandelig gået i selvsving og tonser med 200 km/t derudad til fordel for overfaldsmændene og morderne og imod ofre, irakerne, der ikke gør andet end at forsvare deres fædreland mod dem, der vil indtage deres hus og stjæle deres rigdomme. Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvad disse "journalister", "eksperter" m.fl. dog tænker. Tænk, hvis det var deres eget hus, der var under angreb fra nogle, som råbte og skreg om frihed og demokrati, mens de smadrede alle deres surt opsparede ejendele og dræbte deres familie. Ville deres holdning så være så positiv over for røverne? Næppe. Men Nauntofte, Jansen, Knudsen, Therkelsen, Brinck og alle de andre ved, hvem der betaler deres løn – og den er høj, for det koster at skulle dække over og "retfærdiggøre" de ufattelige forbrydelser, som USA og dets venner konstant begår i verden. De er medieludere og ikke journalister, selvom de har "papir" på det.

Derfor var det heller ikke overraskende, at alle disse ”eksperter”, der ser hele verden gennem den vestlige chauvinismes prisme, var stærkt forbavsede over, at den USA-ledede besættelsesstyrke ikke blev mødt med åbne arme og overgivelse fra irakisk side. Det irakiske folk ville ifølge den bizarre vestlige propaganda synge af glæde, når de amerikansk-britiske styrker invaderede Irak, og det ville blive en hurtig sejr, forudså man fra Vestens hovedkvarterer. Og nogle parlamentariske ”krigsmodstandere” her i Danmark håbede endda på det, eftersom krigen så ville blive mindre ”smertefuld” (man skal altså ikke forsvare og yde støtte til voldtægtsofferet, men blot håbe på, at voldtægtsmanden gør sig hurtigt færdig – hvilken syg tankegang!). Den vestlige chauvinisme er ganske enkelt ufatteligt og dybt pervers: Vi bomber jeres land i smadder, og så regner vi med, at I takker os. Det er simpelthen utroligt, at noget menneske kan mene sådan noget væs.

Det viste sig selvfølgelig at gå anderledes. Det irakiske folk var og er fast besluttet på at kæmpe mod den tilsyneladende overmagt, som irakerne – uanset hvad herboende irakiske landsforrædere, der bruges særdeles flittigt i krigspropagandaen, siger – har defineret som en besættelsesmagt, der ikke vil dem noget godt. Og hvis USA og co. virkelig var ude i et befrielsesærinde, så burde irakernes kraftige modstand, fra både pro-Saddam- og anti-Saddamkræfter, få dem til at trække sig ud af Irak øjeblikkeligt. Men det sker selvfølgelig ikke, for krigen handler som sagt netop ikke om befrielse, ej heller om demokrati versus diktatur, menneskerettigheder, masseødelæggelsesvåben, trussel mod Vesten eller andre af de perfide påskud for krigen, der systematisk blæses op i krigsmediernes, men i al sin afstumpede enkelthed om besættelse og olierov.

Således har den amerikanske regering, allerede inden krigen er slut, uddelt genopbygningskontrakter til amerikanske firmaer og tildelt sig selv retten til Iraks olieletter. Det er ikke andet end gement røveri, skjult under floskler om genopbygning og humanitær hjælp.

Ja, Anders Fogh Rasmussen, en fas-

”Befrielse af Bagdad” - Amerikansk stil

cist og nu også krigsforbryder, der skjuler sig i såkaldte liberale gevandter, har endda sagt, at de oliepenge, som den nye irakiske stat, hvis Saddam Hussein falder, vil få ved salg af olien til amerikanske og britiske olieselskaber (til en meget billig pris), skal bruges til genopbygning. Sikke en retfærdigheds-sans! Først smadrer Fogh irakernes land og dræber deres familier, og så mener han, at irakerne skal betale for genopbygningen. Hvordan kan nogen dansker efterhånden tro på Danmarks statsministers opfattelse af, hvad der er rigtigt og forkert i denne verden?

Og krigens perspektiver? Ja, USA og de andre olierøvere har indtil nu fået sig en lektie. Det er ikke gået som forventet. Og krigen kan blive langvarig; selv USA snakker åbent om det.

Fra Iraks nabolande og hele den muslimske verden i øvrigt strømmer det ind med frivillige, der har erklæret hellig krig mod de amerikansk-britiske aggressorer. Og det irakiske folk har samlet sig omkring sin ledelse. Ifølge det danske bombeskjold i Bagdad, Helene Dreyer, er Saddam Hussein så populær som nogensinde. Det tror da pokker, for han, hans regering, hær, sikkerhedsstyrker og militser leder jo forsvaret af Irak! Men heller ikke det kan den amerikanske propaganda i de danske medier anerkende. Det bliver i ste-

det til, at ”Saddam har strammet grebet om den irakiske befolkning”. Jeg tror ærligt talt, at Saddam Hussein og hans tilhængere har rigeligt at gøre med at forsvare sig selv, og at irakerne faktisk af egen fri vilje bekæmper de anglo-amerikanske invasionsstyrker, ja nogle sprænger tilmed sig selv i luften i kampen mod de militært særdeles veludrustede og overlegne angribere.

Og disse selvmordsbomber er nu senest blevet skydeskive for aggressorernes vrede, en vrede, der blot viser, hvor vanvittig logikken hos besættelsestropperne er: Mens *de* bomber med det nyeste og mest avancerede militære isenkram og har et militærbudget på over 400 gange Iraks, så må *irakerne* ikke og tilmed på deres *eget* territorium forsøge at forsvare sig med de midler, de nu engang har. Selvmordsbomblemændene og -kvinderne er frihedskæmpere. De er martyrer og helte, og ingen, og slet ikke ”koalitionens” og dens korrumperede presse, skal kalde dem terrorister. De dræber nemlig ikke, i modsætning til ”koalitionens”, civile, men soldater, som har invaderet og besat deres land. Derimod er det ”koalitionens”, som laver terrorisme, og det i et astronomisk omfang. Det er ”koalitionens”, inkl. Danmark, der døgnet rundt bomber, smadrer og myrder løs i Irak og dermed udøver den værste og mest brutale form for statsterrorisme.

Denne terrorisme kaldes ”militær aktion” af dem, der bedriver og støtter den. Tankegangen, der findes i ”koalitionen”, er ganske enkelt fascistisk og menneskefjendsk i sit inderste væsen, hvilket ikke er overraskende, eftersom ”koalitionen” netop ledes af fascister som Bush og Blair.

Og det er værd at slå fast én gang for alle: Selv hvis det lykkes de angloamerikanske imperiebyggere at vælte Saddam Husseins styre, så vil det irakiske folk aldrig overgive sig. Det vil rejse sig igen og gentage Den Store Irakiske Revolution, der indledtes i 1920 og i 1932 førte til, at datidens kolonimagt, Storbritannien, måtte opgive mandatet Irak og give det i hvert fald formel selvstændighed.

I den kommende tid kan man være sikker på, at de danske massemedier vil forstærke deres krigspropaganda og intensivere alt deres ævl om ”præcisionsbombninger”, vise krigsfilm, foretage hadske udfald mod Irak og dets folk, snakke om ”dårlig behandling af amerikanske og britiske krigsfanger”, ”uetisk irakisk krigsførelse”, ”irakiske mord på egne borgere”, ”oliefelter antændt af irakerne”, ”irakerne bruger civile som bombeskjold”, ”Saddams kemiske våben”, og det skal heller ikke undre, hvis USA og Storbritannien ”opdager” fabrikker til fremstilling af de forkætrede masseødelæggelsesvåben – våben, som USA og Storbritannien i form af forarmet uran selv bruger i deres beskidte krig mod Irak. Det vil være overraskende, hvis de ikke ”finder” noget.

Men jeg vil også gerne her benytte lejligheden til at sige, at Irak efter min mening har ret til at træffe en hvilken som helst foranstaltning til at forsvare landet og det irakiske folk mod besættelse. Og ansvaret for disse foranstaltninger ligger ikke hos Saddam Husseins styre eller det irakiske folk, men på dem, der angriber og besætter Irak.

Der kan også ”lige pludselig” sprænge ”irakiske terrorbomber” i USA eller i andre krigsførende lande, og bagmændene skal med stor sandsynlighed ikke findes i Bagdad, men i Washington, London, Madrid, Jerusalem eller København. De skruppelløse regimer, der sidder dér, har nemlig fordel af sådanne aktioner til at sprede skræk og

rædsel i befolkninger, der er imod deres krig, som sker på bekostning af investeringer i uddannelse, sundhed, arbejde, infrastruktur og boliger, altså investeringer til gavn for almindelige mennesker.

Der vil også til stadighed blive lavet meningsmålinger, der angiveligt viser, at danskerne bakker op om den uretfærdige krig. Men det eneste, som de målinger viser, er, i hvor høj grad nogle danskere tror på de danske mediers manipulation og løgn omkring krigens motiver. Blev det relevante spørgsmål stillet til de udvalgte, nemlig om de er for eller imod, at USA og co. angriber Irak for at besætte landet og gøre det til en amerikansk vasalstat, hvis økonomi totalt underordnes USA’s behov, så ville svarene med sikkerhed være nogle ganske andre. Modstanden i Danmark mod krigen er stor, omfattende og den klare hovedtendens i den danske befolkning, uanset hvad analyseinstitutternes ”meningsmålinger” siger.

Og de sædvanlige landsdækkende nødhjælpskampagner er også kommet i gang fra diverse hjælpeorganisationer som Dansk Røde Kors, som helt sikkert laver et stykke arbejde, der gør en konkret forskel på stedet, men disse kampagner har også – og ikke mindst – deres egne propagandamæssige formål, og disse er grunden til, at der gøres vild reklame for netop den type kampagner på tv og i andre medier. De skal besmykke det krigsførende Danmark med et humanitært ansigt og give danskerne en fornemmelse af at hjælpe irakerne, mens bomberne falder over deres byer. Det er egentlig på alle måder fuldkommen absurd, men det er imperialismens ”humanisme”. Hvad er den *virkelige* hjælp? At gå aktivt imod krigen og forsøge at stoppe dansk krigsdeltagelse, at støtte og solidarisere sig med det irakiske folks kamp mod de amerikansk-britiske besættelse og at kæmpe for retfærdighed og et eksempel for fremtiden ved at kræve de 93 krigsforbrydere i Folketinget dømt for deres medvirken til masse mord i Irak. Dette blot for at sige, at 100 kr. på et girokort ikke bør stå alene, hvis man virkelig vil hjælpe irakerne.

I disse tider, hvor der for øjnene af os foregår et regulært vanvid og afsindige

forbrydelser mod et uskyldigt folk, kan det være endog meget vanskeligt at bevare hovedet koldt. Så meget modbydelig uretfærdighed og ondskab lige op i ansigtet kan være svært at håndtere. Men man bliver nødt til i sin arrigskab og frustration at forstå, at de personer, som leder USA, Storbritannien, Danmark m.fl., er personer, som må og skal fjernes fra magten, hvis en fredelig verden en dag skal kunne blive en realitet. Det system, som folk som Bush, Blair og Fogh administrerer og hylder, det imperialistiske, hvor få kæmpestore selskaber som Chevron, Texaco, Lockheed Martin og A.P. Møller via deres håndlangere og medsammensvorne i det politiske magtapparat dikterer verdens gang efter deres egne snævre økonomiske interesser, er *ensbetydende* med krig og økonomisk udplyndring. Det bygger simpelthen på disse to ting. Og hvis man virkelig ønsker en anden og bedre verden, må disse folk og dette system fjernes fra jordens overflade. De og systemet kan ikke tales til fornuft. Så enkelt er det.

Over for imperialismens angreb på Irak findes der kun én holdning, som man som anstændigt menneske kan indtage: At fordømme den imperialistiske USA-ledede oliekrig og støtte det irakiske folks modstandskamp, en modstandskamp, som er den irakiske udgave af den kamp, som det danske folk med sin modstandsbevægelse førte under 2. verdenskrig, da Danmark var besat af Hitlers horder. Men betingelserne for det irakiske folk er betydeligt vanskeligere i dag end for det danske folk dengang. Der findes nemlig ikke som under 2. verdenskrig det socialistiske Sovjetunionen, en trofast og mægtig allieret i kampen mod imperialismen og fascismen. Men folkene, de progressive og kommunisterne findes stadigvæk og er med det irakiske folk.

Gid de amerikansk-britiske olierøvere måtte forlade Irak omgående eller blive begravet i den irakiske ørken! De har intet at gøre i Irak. Længe leve det irakiske folks kamp mod den USA-ledede besættelsesmagt! Ingen andre end det irakiske folk selv skal bestemme Iraks fremtid – hverken USA, Danmark eller FN.

De fik ham sgu' til sidst

Kære læser –

For ca. 6 år siden skiftede jeg mit slid-somme job som flyttemand ud med ”drømmejobbet” på en større medicinalvirksomhed i omegnen af København. Her var der alle de muligheder, jeg altid havde drømt om for at skabe mig en karriere, et job jeg kunne være stolt af. For at det ikke skulle være løgn, så ville jeg også få mere i løn og kortere arbejdstid, altså blev jeg ansat som skraldemand i NNS Servicepartnere. Det skulle senere hen vise sig at blive et job med langt større udfordringer, end jeg havde drømt om.

I mit tidligere job havde jeg i en kortere periode den tvivlsomme ære af at være tillidsmand, og det lykkedes såmænd også at blive valgt ind i bestyrelsen i det dengang så glørværdige SiD Flytte & Maskintransport. Men ud over dette lille sidespring må jeg erkende, at alt, hvad der havde med fagligt arbejde, politik osv. At gøre, ikke sagde mig ret meget, efter at jeg havde prøvet kræfter med det, og jeg glædede mig faktisk til at blive fri for at rode med ”den slags” i mit nye job.

Freden var kortvarig. Et par måneder efter fik vi lige pludselig ”prakket” en ny mand på i afdelingen - navnet var Henning.

Henning var sgu ærligt talt noget af et chok for vores lille afdeling. Han kom fra et job på en chokoladefabrik, men havde tidligere været ansat ved postvæsenet, hvor han også fungerede som tillidsmand. Desuden var han politisk aktiv og for at det ikke skulle være løgn – erklæret kommunist.

Jeg siger til jer, mine damer og herrer, at det ikke gik stille for sig. Der blev krydset nogle klinger i vores ellers så fredelige afdeling, hvor vi aldrig diskuterede ret meget andet end, hvem der skulle sætte den næste kande kaffe over.

Jeg fik i en periode fornøjelsen af at skulle lære denne mystiske person op i vores arbejdsgange, og jeg tror faktisk, at det hele startede for mit vedkommende, dengang Henning lagde hårdt

ud med at spørge ind til mine meninger om samfundet, regeringens politik osv. og ikke lagde fingrene imellem, når det gjaldt hans egne meninger, som ofte gik på, at det var de ”lusede” kapitalister, der styrede det hele og altid fik deres vilje, mens os almindelige arbejdere bare måtte se til fra sidelinjen på, at de rige blev rigere og rigere.

I dag tør jeg godt indrømme, at i denne opstartsfase syntes jeg simpelthen, at manden var bindegal. Men jeg tog udfordringen op og prøvede at overbevise ham om, at så galt kunne det vist heller ikke være. Vi diskuterede og diskuterede dage, måneder, år gik, og det lykkedes mig meget sjældent at rokke ret meget ved hans holdninger. Til gengæld skete der det for mig underlige, at jeg begyndte at interessere mig mere og mere for disse emner og, som tiden gik, faktisk fandt ud af, at vi var enige om mange ting rent politisk – ja, ja, også på andre områder, såsom dejlige piger, drukture osv. I det hele taget tanken om, at livet skal leves fuldt ud (*lev stærkt, dø ung, og bliv et smukt lig*).

I hvert fald gik det så vidt som til, at Henning en dag sagde til mig, at jeg vist var en ”skabs-kommunist”, der bare gik og ventede på, at en eller anden en dag rev mig ud derfra og børstede støvet af mig. Det værste af det hele er sgu, at jeg nok må give ham ret i hans påstand. Uden at jeg skal tillægge ham for meget skyldfølelse (så praler han bare af det), så begyndte jeg at se tingene i et andet lys. Ikke at jeg nogensinde (tror jeg) bliver 100 % enig i den kommunistiske tankegang, men alligevel – I har sgu fat i noget af det rigtige, og skal vi sammen ændre fundamentalt på samfundet/verden, så er jeg tilbøjelig til at sige, at det kan være vejen frem, og at tiden er ved at løbe fra sofavælgerne – uden aktion, ingen ændringer.

Henning kunne selvfølgelig ikke holde sig fra at involvere sig fagligt på virksomheden, og han blev også rimeligt hurtigt valgt som tillidsmand. Nu er vores virksomhed af en sådan kaliber, at der er mange af slagsen, så vi har en

faglig klub til at samle trådene for os. Også der fik Henning foden indenfor - han røg med i bestyrelsen, fedt nok, endelig en mand af rette støbning til at varetage arbejdernes interesser, selvfølgelig i samarbejde med de øvrige tillidsfolk og klubben, som jeg dengang bildte mig ind, at vi betalte klubkontingent til for at varetage vores interesser. Jeg skulle hurtigt sande, at dette efter min og en hel del andres mening ikke var tilfældet.

Det tog ikke Henning lang tid at markere sig over for virksomhedens ledelse samt i klubben, at han har sine meninger og holdninger, og fik han nys om, at nogle kollegaer havde problemer, så var han manden, der gik hele vejen for at hjælpe dem. Dette er jo netop, hvad jeg opfatter som en egenskab, en tillidsmand må og skal besidde, og med opbakning fra kollegaer og klub er det normalt heller ikke det store problem - bare ikke her på vores virksomhed. Set i bakspejlet må jeg konstatere, at Henning med raske skridt og ret ryg gik lige ind i løvens hule og dermed mod sin egen sikre undergang, men det vidste jeg jo ikke dengang. I hvert fald blev Henning hurtigt upopulær hos ledelse og i klubben, fordi han aldrig ville gi' op og altid kæmpede sine sager med en gejst, man sjældent ser mage til, men de lod ham trods alt fortsætte sit hverv.

Nu gik det hverken værre eller bedre, end at vi en dag fik besked fra ledelsen om, at man planlagde at outsource en masse af os. Panik var vist et mildt ord for reaktionen blandt kollegaerne. Her gik alle og troede, at de var uundværlige, og at man var ansat på ”livstid”.

Fat i vores tillidsmand Henning, han må da ku' gøre noget – og det var han selvfølgelig frisk på. Med Henning som kransekagefigur går han og jeg i gang med et forsøg på at få ledelsen og klubben til at fremlægge nogle mere konkrete oplysninger om, hvor mange, hvem og hvorfor outsourcingen gælder.

Vi render panden mod en mur alle steder inkl. vores egen klub, som nu virkelig viser sit sande ansigt ved at nægte at komme med information om sagen. Yderligere bliver Henning af klubben pålagt at holde sin kæft lukket og bare følge klubbens totalt lukkede forhandlinger med ledelsen – hvilket han selvfølgelig ikke gjorde.

I mangel af andre muligheder forsøger vi så at afholde et møde i klubbens lokaler, hvor vi inviterer alle talsfolk på virksomheden til at fremlægge deres synspunkter i sagen for derved at kunne lægge lidt pres på klub og ledelse. Samtidig sender vi også en skrivelse rundt på virksomheden, hvor vi redegør for, hvordan vi føler os behandlet af klubben og ledelsen. Dette skulle vise sig at være en kæmpefejtagelse. Mødet bliver efter 5 min. afbrudt af to repræsentanter fra klubbens bestyrelse, som i utvetydige vendinger gør det klart over for de fremmødte, at klubben ikke bakker op omkring mødet, og at vi står alene.

Hennings navn bliver i denne forbindelse nævnt flere gange. Det oplyses, at klubben herefter afbryder ethvert samarbejde med ham, og man opfordrer ham lodret til at gå af som tillidsmand. Der falder også nogle trusler til de tilstedeværende om, at der vil blive set meget ned på dem, fordi de deltager. Dette får over halvdelen til at forlade mødet. Slut! kapitalismens stikirendreng - ”pamperne”, der drikker eftermiddagskaffe med ledelsen - har talt, og få dage efter bliver Henning tvunget til at gå af som tillidsmand, da ingen i klubben vil tale med ham længere.

Nu kunne man jo så tro, at historien sluttede her – Henning er jo ikke tillidsmand længere, og hele sagen med outsourcingen ender med, at halvdelen af kollegaerne ryger ud i kulden, takket være en mildt sagt elendig klub, der ikke formåede andet end at sidde som en flok nikkedukker over for ledelsen og så overlade kollegaerne, som havde tiltro til dem, til at sejle deres egen sø.

Men nej, gammelt nag glemmes ikke, så da Henning en fredag eftermiddag i et øjeblik uopmærksomhed glemmer, at han har en tændt smøg i flaben, og så træder ind i et brandrum (opbevaring af

brandfarlige væsker) bliver han set af en laborant, der selvfølgelig gør ham opmærksom på, at der ikke må ryges. Det er Henning helt indforstået med, da det går op for ham, hvad han kunne have været skyld i (brand, eksplosion) - så ud med smøgen og videre i programmet i sikker forvisning om, at den sag sker der ikke mere ved. Han tog så grueligt fejl. Laboranten gik til sin chef, som øjeblikkeligt ringede videre opad i systemet. Så rullede lavinen – og for at gøre min i forvejen alt for lange historie lidt kortere skal jeg nøjes med at sige, at da de i ledelsen fandt ud af, at det drejede sig om en fejl begået af deres fjende fra gammel tid af, nemlig den lille rapkæftede arbejdsmand Henning, så tog det dem kun en lille opringing til klubben. Den var heller ikke interesseret i at bakke ham op pga. gammelt nag fra sagen om outsourcing, og det tog kun et øjeblik at aftale, at hvis de nu får det til at se lidt pænt og ordentligt ud aftaler en bortvisning af Henning med øjeblikkelig varsel, men udbetaler ham fire måneders løn, så er problembarnet Henning ude af verden permanent.

Tilbage står jeg så og kan kun sige, at moralen i denne historie må være, at hvis man vil ændre noget i samfundet/verden, så skal vi bruge nogle flere af Hennings slags – folk, der er villige til at tage de øretæver, der følger med, når man gør ”oprør” mod magthaverne og deres tro lejesvende, som jo åbenbart også findes inden for vor egne rækker i fagbevægelsen (fy for satan, siger jeg bare). Jeg er da heller ikke i tvivl om, at der findes andre som Henning, der tør, men nu var det tilfældigvis lige min kammerat, der stod for skud i denne omgang - derfor denne historie.

Så uanset hvordan historien ender, så er jeg sikker på, at jeg ikke har hørt det sidste ord fra Henning endnu - og hvem ved: Hvis vi slås hårdt nok for det, så får vi måske en dag det samfund, hvor den ”fattige” arbejdsmand ikke straffes for at stå med oprejst pande og sige sin mening.

Hvis jeg gik med hat, så ville jeg løfte på den i respekt, når jeg mødte dig på gaden, Henning -

det har du sgu ærligt fortjent, gamle dreng.
Jan

Nyordning

Meddelelse fra udenrigsministeren

Ved de store Amerikanske Sejre, der har slaaet Verden med Forbavselse og Beundring, er en ny Tid oprundet i Verden, der vil medføre en Nyordning i politisk og økonomisk Henseende under USA's Førerskab. Det vil være Danmarks Opgave herunder at finde sin Plads i et nødvendigt og gensidigt aktivt Samarbejde med USA.

Det er mit indtryk, at USA har visse Planer, der ikke blot sigter efter øjeblikkelig Nyordning, men efter en blivende Verdens Nyordning, der skal

være raadende ud i Fremtiden. Meningen vil være at give USA og de med USA samarbejdende Lande forøgede Produktions- og Omsætningsmuligheder. Arbejdsdelingen og en fornuftig ordnet Produktion og Omsætning vil gøre denne Verden meget stærk overfor Blokade og vil ogsaa kunne fremme en Højnelse af Levevilkaarene.

Baade her i Byen og i Provinsen er der forefaldet alvorlige Tilløb til Uroligheder, men Politiet har gjort sin Pligt, og det blev ved Tilløbene og nogle højst utiltalende Optøjer. For den danske Befolkning vil det fremdeles være af afgørende Vigtighed, at Ro og Orden bevarer.

Erik Scavenius 1940 ved sin tiltrædelse som udenrigsminister i kollaboratorregeringen - bortset fra, at ordet tysk her er erstattet med amerikansk.

Kritiske spørgsmål til Group 4 Falck

Boykot Israel kræver Falck ud af de besatte palæstinensiske områder.

Group 4 Falck købte i foråret 2002 halvdelen af det børsnoterede israelske vagtselskab Hashmira Corp., der beskæftiger 11.000 overvejende bevæbnede vagter. Disse vagter patruljerer rundt omkring bosættelserne og langs afspærringer og står for adgangs-kontrollen ved indkørslen til bosættelserne (Politiken 14/9-03).

Bosættelserne er utallige gange blevet kendt ulovlige af FN. De er bl.a. et brud på Genevekonventionen. Folkeretseksperten professor Ole Espersen har vurderet, at Group 4 Falcks aktiviteter kan udløse et folkeretligt ansvar for overtrædelse af Genevekonventionen.

Et offentligt pres på Group 4 Falck har fået Group 4 Falcks ledelse til at

meddele, at man nu trækker sine aktiviteter ud af Vestbredden. I en e-mail til Boykot Israel Kampagnen pr. 14.3.03 skriver koncernens kommunikationsdirektør Nels Petersen således, at "vi er i fuld gang med afviklingen af Group 4 Falcks og Hashmiras aktiviteter på Vestbredden, (..og at) afviklingen er tilendebragt om 30 dage".

Noget tyder imidlertid på, at tingene ikke er helt så 'indlysende'. Ifølge forskellige oplysninger (bl.a. udtalelser fra PLO's repræsentant i Danmark dr. Mohammed Abu-Koash) er der blot tale om 'kosmetiske ændringer' og opbygning af et skuffeselskab med tætte forbindelse til Hashmira til over-

tagelse af de forbudte vagtopgaver på Vestbredden.

Det vil Boykot Israel gerne have klarhed over. Vi er derfor mødt op hos Group 4 Falck på Polititorvet i København i dag 7/4-03 og har afleveret et åbent brev med kritiske spørgsmål til Group 4 Falck.

Senere vil det åbne brev blive udsendt til pressen.

Venlig hilsen
for

Boykot Israel Kampagnen

Irene Clausen
26 47 65 98

Aktion mod folketinget

*Pressemeddelelse fra Globale Rødder
8. april klokken 00.30*

Fredsaktivister fra Globale Rødder har for en halv time siden smidt rød maling udover hovedtrappen til folketinget, for symbolsk at vise at flertallet af de danske folketingsmedlemmer har blod på hænderne.

Vi har tidligere - for præcis tre uger siden - brugt den røde maling som symbol på at regeringen og dansk folkeparti har blod på hænderne, vi har brugt den i dag, og vil bruge den igen.

Vi fordømmer ikke de soldater der er sendt til Irak af deres statsledere. Vi fordømmer de mennesker der har startet den her krig, og vi vil aldrig glemme hvem det var. Bush, Blair og Fogh vil for altid have blod på hænderne - og vi vil vise dem og resten af verden, at vi husker det. Denne krig kan ikke, og vil aldrig kunne retfærdiggøres - det kan ingen krig mod en uskyldig civilbefolkning.

Globale Rødder opfordrer alle til aktivt at være ulydige mod krigen og krigsmagerne og vil fortsætte aktionerne, så længe der er krigsmagere.

For mere info:
40 97 86 59 (pressetelefonen)

Hilsen fra Jordan

Kære Rune og Lars –

Kærlighed og beundring fra en broder, I har i Jordan. Jeg er en såkaldt islamistisk politiker, som altid nedgøres i jeres medier som ekstremister. Jeg er stolt af jer og alle jeres anti-krigs-kammerater – I har slået det forfærdelige paradigme, som Samuel Huntington og Fukuyama og verdens mest fundamentalistiske regime (Bush-regimet) ville påtvinge os, så vi bekriger hinanden.

Vi verdens folk elsker hinanden og hader vores undertrykkere og de som udplyndrer denne verdens fattiges ressourcer, aggressorerne har tabt deres krig, allerede før den er begyndt, de

mennesker, som de kom for at 'befri' kaster sig selv som selvmordsbomber imod dem. Verdens folk er imod dem, og vær sikre på, at det irakiske folk, som aldrig har været mere forenet end i dag (takket være Bush) vil slå dem i sidste ende med jeres vidunderlige bistand – I verdens gode mennesker.

Må Gud velsigne jer.
Med min varmeste hengivenhed og beundring

Laith Shubeilat
Fhv. Parlamentsmedlem

Piller

gives mod alle symptomer,
- lige fra ryg, led, og muskelsmerter,
og diverse virker ind, og medfører yderligere symptomer, -
og rouletten kører i al evighed sammen med kapitalen,
som styrer medicinalindustrien,
- og ofrene, - pillebrugerne,
- overføres, - efter gentagen pillebrug,
så til hospitalet og specialisten,
- som så igen, - ja, - bliv selv ved.

Strøttanker den 6. april

For hver dag skifter meldingerne i dansk radio og fjernsyn. Her ser det ud til, at amerikanske og britiske tropper næsten uden modstand kører direkte ind i centrum af Bagdad. Hver dag udbasunerer nye strålende fremskridt. Det siges, at soldaterne nu håber på, at de kan være hjemme om 14 dage. Det siges, at Republikanergarden er så godt som nedkæmpet. Det siges, at kvinder og børn flygter ud af Bagdad. Hver dag sættes der igen spørgsmålstejn ved, om mon ikke Saddam Hussein allerede er død.

Der bliver ikke brugt meget tid på at den kendsgerning, at der er hårde kampe i byer, der sagdes at være under fuld kontrol få dage efter krigens start. Der bliver ikke brugt megen tid på at beskrive de tab, de amerikanske og britiske styrker har, og der bliver i hvert fald ikke brugt billeder til at beskrive de civile tab. Vi får ikke nogen viden om, hvem det er der har kæmpet så hårdt i Basra og Nassirija og mange andre byer.

Vi får også kun meget hurtige kortfattede meddelelser om, at det, der var en kendsgerning i går, da det blev meldt ud fra hærledelsen, i dag kun er gisninger. Den ene sejr efter den anden, den ene afsløring af kemikalielagre efter den anden viser sig dagen efter

ikke at holde stik.

Vi kan kun gisne om, hvad det er, vi IKKE får at vide: Hvor mange ofre er der blandt amerikanske soldater? Hvor mange små byer er ofret på slagmarken? Hvor mange civile er fanget under påskud af at være civilklædt militær? Hvor mange unødvendige bomber er der faldet? Hvor mange ulovlige våben har amerikanerne brugt? Hvilke nye våbentyper tages i brug for at skræmme civilbefolkningen med stålsplinter, brag, hyletoner og meget mere? Og hvornår er afbrydelsen af vand- og strømforsyning m.m. et led i skræmmekampagner, og hvornår skyldes de kamphandlinger?

Det er i hvert fald svært at finde et nyhedsmedie i Danmark, der konsekvent forholder sig kritisk til den nyhedsstrøm, der flyder fra amerikanerne. Bare det at slå over på svensk tv hjælper en smule, og nogle danske dagblade forsøger også at holde den kritiske linje. Der er i hvert fald ingen tvivl om, at den almindelige dansker, der bare forsøger at holde næsen oven vande og ikke involverer sig eller selv forsøger at forholde sig kritisk og finde alternative oplysninger, er ilde stedt. Danmark falder næsegrus for den amerikanske krigspropaganda.

Det er svært ikke at sammenligne med nyhedsdækningen under anden verdenskrig! Så har jeg i hvert fald ikke sagt for meget, og enhver kan drage sine konklusioner, men min konklusion er, at de er langt mere på skideren, end man forestiller sig i sine vildeste fantasier.

Det kan da godt være, at krigen om få dage bliver afblæst med en melding om, at nu er Saddam Hussein fanget, og der stilles et ynkeligt forsøg på en eksilregering til skue, men kampen mod besættelsen fortsætter. Irakerne er et stolt og ukueligt folk, et bevæbnet folk, der har kæmpet gennem mange århundreder mod mange slags besættelser. Dette her var én for meget, den vil blive nedkæmpet, og det irakiske folk vil sejre.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Mandag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Tilmeld dig allerede nu APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær
En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003
DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:
Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7 gratis, 7-13 270 kr.

Tilmelding og oplysning:
APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Hvem betaler – hvem profiterer?

Der blev ikke lagt skjul på det. I forbindelse med USA's forsøg på at opnå flertal i Sikkerhedsrådet blev der både benyttet stokke- og gulerodsmetoder. USA var ikke ene om det. Frankrig, Tyskland og Rusland gjorde det også. Deres økonomiske formåenhed og pressionsmuligheder var og er blot ikke så store, men de havde en trumf i baghånden: vetoretten.

Pointen er imidlertid, at der bliver handlet. Med kontanter og folkeretlige principper. Hvad der ikke blev sagt, var, hvad Rusland, Kina og andre nationers ledere er blevet lovet af handlemuligheder over tjetjenere, tibetanere og andre undertrykte folkeslag.

Imperialistisk krig handler nemlig om magt og profit. Anden Verdenskrig udspillede sig oven på kølvandet af den tids største kapitalistiske krise. Kapitalen i aksemagterne Tyskland, Japan og Italien krævede en omfordeling af territorier og ressourcer på bekostning af andre.

I den senere årrække har den mest omfattende økonomiske krise hærget langt de fleste kapitalistiske lande, store som små, verden over. USA har i flere år haft en stagnerende økonomi, der er slået om i en direkte økonomisk depression. På halvandet år er aktierne på det bestemmende aktieindeks *Dow Jones* faldet med 25 til 30 pct. – vel at mærke uafhængigt af hændelserne den 11. september, på trods af påstande om det modsatte.

Nu forsøges krisen løst gennem krig om oliemagt og regionskontrol. På hjemmemarkedet giver det gang i krigsproduktionen, der kan trække industrihjul med sig. Til det formål har det været af ekstrem stor politisk vigtighed, at USA ikke stod totalt isoleret over for resten af verden. Storbritanni-

Resultatet af regningens størrelse til arbejderklassen afhænger helt af solidariteten og kampviljen. De aktive faglige kredse må løfte fagbevægelsen ud af dvalen, hvis ikke krigsudgifterne skal tørres af på arbejderne, mens de økonomiske magthavere tjener fedt på samme.

Faglig kommentar

en, Australien og Danmark har indladt sig på eventyret. Danmark, som i denne forbindelse er et latterligt lille land, bidrager militært med en korvet og en ubåd, hvilket ikke har nogen synlig virkning for krigen. Men det har det politiske signal!

Det er ikke kommet frem, hvad Fogh og magthaverne i Danmark er blevet stillet i udsigt for at træde ind i koalitionen, men der er med garanti økonomi i det.

Det er der også for A.P. Møller-koncernen, som tjener millioner af US-dollars på en aftale om at stille skibe til rådighed. Therma og andre danske fabrikker, der leverer komponenter eller software til den amerikanske krigsindustri, tjener ligeledes tykt. Fogh er meget vel blevet stillet i udsigt, at dansk erhvervsliv vil få nogle lunser, når rovet af – eller den såkaldte genopbygning i – Irak finder sted. Flere grene af dansk erhvervsliv har i hvert fald allerede slikket sig om munden ved udsigten hertil.

Danske pensionsfonde har begivet sig ud på nye eventyr ved mangfoldige investeringer i krigsindustrien. Set i historiens lys er det ikke særlig risikobetonet at investere i krigsaktier, når krigen raser. Der skal jo også opbygges mere "isenkram", når/hvis denne krig sluttes.

De kræfter, der tjener penge på krigen, er til gengæld ikke interesseret i at betale udgifterne. Det er arbejderklassen og de undertrykte folkeslag udsat til.

Den australske regering lægger ikke skjul på det. I forbindelse med forhandlinger om forhøjelse af mindstebetalingerne har regeringen afbrudt forhandlingerne med henvisning til, at der på grund af krigsomkostninger ikke er råd til nogen form for forhøjelse.

I Danmark kan vi forvente den samme "kost". Der vil blive lagt pres på real-lønnen. Flyindustrien har allerede tvunget piloterne til at gå ned i løn. De udstødte kan forvente reduktioner i deres kontanthjælp og understøttelse. Sociale nedskæringer og øget brugerbetaling vil tage fart. Flere personalereduktioner i det offentlige, efterfulgt af besparelser på den offentlige service. Finanspolitiske stramminger, kartoffelkure og pinsepakker.

Regeringen har masser af håndtag at skrue på. Nogle vil blive strammet hårdt og andre mindre, men strammet bliver der.

Resultatet af regningens størrelse til arbejderklassen afhænger helt af solidariteten og kampviljen. De aktive faglige kredse må løfte fagbevægelsen ud af dvalen, hvis ikke krigsudgifterne skal tørres af på arbejderne, mens de økonomiske magthavere tjener fedt på samme.